

Without Title, Without Noise: Remembering G. A. Acharya

SRI G.A. ACHARYA IN LONDON - ADDRESSING ON B.B.C 18-6-1951.
(1900 - 1972)

Without Title, Without Noise: Remembering G. A. Acharya

Without Title, Without Noise: Remembering G. A. Acharya

OMNI PUBLICATION

★ You Write, We Publish ★

Delhi – 110 059 (India)

© The National and Rural Education Association, Gauribidnur

[All rights reserved. No part of this book can be reproduced in any manner or by any means without prior permission of the Author.]

Edition: 2026

Published by
OMNI Publication

(Publishers & Distributors)

D-14, Nanhey Park, Uttam Nagar

New Delhi – 110059

Contact: 8802485233

Email: publicationomni@gmail.com

Website: omnipublication.in

PRINTED IN INDIA

Published by *OMNI Publication*, Delhi laser typeset at *BookOne Graphics*, Delhi and printed at *Kartik Digital Press, Delhi*.

OMNI Publication is committed to creating inclusive and diverse products, including perspectives that represent the diversity of people across all backgrounds, identities, opinions, and experiences.

Preface

This is the story of a man who never asked to be remembered — and yet, cannot be forgotten.

Sri G. A. Acharya lived in a time of great upheaval and transformation. From the days of colonial rule to the dawn of Indian independence, he chose a path of purposeful action, quiet strength, and deep commitment to the nation. He was not content to watch from the sidelines. He got involved — first as a freedom fighter, then as an entrepreneur, a builder of institutions, a patron of Kannada culture, and above all, as a **karma yogi** who believed in service over status.

This book is intended for the students of the schools and colleges he helped build — especially those who walk through the gates of Acharya High School in Gouribidanur and wonder who it was named after.

You will not find in these pages' stories of grand speeches or dramatic turning points. Instead, you will meet a man who believed that small, steady acts of goodness could change the world — and proved it by living that way, every single day.

In 2024, more than fifty years after his passing, the alumni of Acharya High School came together to install a bust of Sri Acharya. It was a gesture not prompted by any institution or family. It came purely from memory and gratitude — a rare and honest tribute.

May this book serve not only as a biography, but as a **mirror and a guide** — showing us what it means to live a meaningful life without seeking credit. In a time when noise often passes for achievement, his example reminds us of the quiet strength of integrity.

We hope young readers will carry forward not just his name, but his spirit — with humility, courage, and clarity of purpose.

Contents

<i>Preface</i>	<i>v</i>
1. A Humble Beginning in Gouribidanur	1
2. A Young Boy in Bangalore	3
3. Inspired by the Nation's Call	5
4. Lighting a Nation – The Story of Bengal Lamps.....	7
5. Industry with Integrity	9
6. Building Futures – One Institution at a Time	11
7. A Patron of Culture and Kannada.....	13
8. Giving Without Noise.....	16
9. The Light That Remains	18

ಪರಿವಿಡಿ

ಮುನ್ಮುಡಿ.....	22
1. ಗೌರಿಬಿದನೂರಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಲಿನಮ್ ಆರಂಭ.....	24
2. ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಚಿಕ್ಕ ಹುಡುಗ.....	28
3. ರಾಷ್ಟ್ರದ ಕರೆಯಿಂದ ಪ್ರೇರಿತ.....	32
4. ರಾಷ್ಟ್ರವನ್ನು ಬೆಳ್ಗಿಸುವುದು - ಬೆಂಗಾಲ್ ಲಾಂಬಾಪ್ಸ್ ನ ಕಥೆ.....	36
5. ಸಮಗ್ರತೆಯೊಂದಿಗೆ ಕ್ಯಾಗಾರಿಕೆ	40
6. ಭವಿಷ್ಯದ ನಿರ್ಮಾಣ - ಒಂದು ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸೆಂಸ್ ಸೆಂಸ್	44
7. ಸೆಂಸ್ಕ್ರತಿ ಮತ್ತು ಕನ್ನಡದ ಪ್ರೋಷಕ.....	47
8. ಗುರುತಿಸಿಕೊಳ್ಳುದ ಸಹಾಯ ಅಥವಾ ಪ್ರೋಷಣಾ ಕಾರ್ಯ.....	51
9. ಉಳಿದಿರುವ ಬೆಳ್ಗಕು	55

A HUMBLE BEGINNING IN GOURIBIDANUR

In the year **1900**, in the modest town of **Gouribidanur**, a child was born who would one day leave an extraordinary mark on Karnataka's educational, industrial, and cultural landscape. His name was **Gauribidanur Ananda Teertha Acharya**, fondly remembered today as **Sri G. A. Acharya**.

Born into a traditional **Madhva Brahmin** family, his early life was shaped by simplicity, discipline, and a strong spiritual environment. His father, **Sri Gundacharya**, was a *Pauranika* — a learned priest and storyteller who explained the sacred Puranas to villagers with clarity and devotion. His mother, **Rukmini**, was known for her quiet strength and nurturing spirit.

Tragically, life changed early for young Acharya. He lost his father when he was just six years old. This was followed by an even more devastating blow — the passing of his mother a few years later. Orphaned by the age of nine, the child had no inheritance, no formal safety net — only a mind sharpened by hardship and a soul ready to serve.

But even at that young age, G. A. Acharya showed a rare resilience. He had begun his early education in a **Sanskrit Pathashala in Gouribidanur**, which laid a strong foundation for his values and intellect. However, with both parents gone, he could no longer remain in his native town.

In **1913**, barely 13 years old, he moved to **Bangalore** — alone. That journey, though made without fanfare, marked the beginning of a life that would eventually touch thousands through service, education, and enterprise.

His story is not one of privilege, but of perseverance. Not of being chosen, but of choosing to rise.

What makes his journey truly inspiring is not just how far he travelled from his beginnings, but how deeply he remained rooted in those early lessons of simplicity, responsibility, and service. Decades later, when he donated a **veterinary hospital building in Gouribidanur in memory of his father**, it was not just an act of charity — it was a reflection of the deep bonds he retained with the town and the man who shaped his earliest years.

Today, in the very town where he once studied as a child, stands the **Acharya High School**, established by him in **1943** — the **first high school in the entire taluk**. It continues to educate and uplift rural youth, just as he had once dreamed.

And so, this story begins — not in a palace or a city mansion, but in a small home in Gouribidanur. With a boy who had every reason to give up — and every reason to be forgotten — but who chose instead to **live with purpose and serve without expectation**.

A YOUNG BOY IN BANGALORE

When **G. A. Acharya** arrived in **Bangalore** around the year **1913**, he was just a boy — barely 13 years old. Orphaned and alone, he entered the city with almost nothing to his name: no money, no family support, and no formal protection. But he carried with him something far more valuable — a deep sense of responsibility, quiet determination, and a spark of curiosity that would guide him for the rest of his life.

Bangalore at the time was a growing centre of trade, education, and political ferment. Amidst the busy markets and dusty streets, Acharya found shelter and support from a generous **Vysya merchant** who helped him get started. He enrolled in school and took up a modest job as a **shop clerk**, working during the day and studying when he could. He was still a child — but a child who already knew the value of hard work, dignity, and independence.

He eventually joined the **United Mission School**, where he continued his formal education. But while books and blackboards were part of his daily routine, young Acharya was already drawn to

a much larger classroom — the street meetings, pamphlets, songs, and slogans of India's **freedom movement**.

In the 1910s and early 1920s, the air in Bangalore was charged with the spirit of nationalism. Mahatma Gandhi's message of **Swadeshi**, **non-cooperation**, and **self-reliance** had begun to spread across the country, reaching even the hearts of young students. Acharya was among those who responded with full commitment.

He began actively participating in **protest marches**, helped in promoting **khadi (hand-spun Indian cloth)**, and joined efforts to boycott foreign goods. His work wasn't occasional — it was courageous and committed. He sold swadeshi goods door to door, spoke to fellow students, and took part in political gatherings.

His activism did not go unnoticed — nor was it without consequences. His involvement in these activities led to his **expulsion from school**. For most young boys, this would have been a crushing setback. But for Acharya, it was just another fork in the road. He refused to give up.

He enrolled in the **National School**, a newly established institution founded by a **Khilafat leader** who supported the freedom struggle. It was here that Acharya found a more welcoming environment — one that recognised his patriotism rather than punished it.

But studies took a back seat once again. The call of the nation was too strong. Before long, Acharya made a bold decision — to **give up formal education entirely** and dedicate himself fully to the freedom movement. He became a **full-time Congress volunteer**, embracing the life of service with clarity and conviction.

This phase in Bangalore — from a boy seeking safety to a young man choosing struggle — defined much of what G. A. Acharya would later become. He had already faced personal loss. Now, he chose public responsibility. While his peers chased jobs or degrees, Acharya chased ideals.

Looking back, one realises that his greatness did not come from what he gained — but from what he gave up, and what he chose to stand for.

INSPIRED BY THE NATION'S CALL

By the early 1920s, **G. A. Acharya** had already stepped off the conventional path. While many of his peers were preparing for college exams or clerkship jobs, Acharya had made a different choice — to become a full-time volunteer in **India's freedom struggle**.

His commitment to **Swadeshi** — the movement to promote Indian-made goods and boycott foreign imports — was total. He wasn't a mere sympathiser. He was out on the streets, persuading people to wear khadi, helping organise local stalls, and travelling from one neighbourhood to another to spread the message of self-reliance.

It was during this period that a fateful meeting took place — one that would shape the next stage of his journey. At a Congress event in Bangalore, Acharya met **Smt. Lilavati Munshi**, a dynamic freedom fighter and social reformer, known for her sharp intellect and deep involvement in the national movement. She immediately recognized in Acharya a rare sincerity and invited him to come to **Bombay**, the nerve center of Congress activity at the time.

Accepting the invitation, Acharya moved to Bombay, where he joined a tightly knit circle of Swadeshi volunteers. His work involved **selling khadi, distributing pamphlets, organizing awareness drives**, and helping build support for **indigenous industries**. He travelled across markets and bylanes, carrying not just goods but ideals — the belief that India could stand on her own feet if her people supported her with both heart and wallet.

He stayed in Bombay for several years, soaking in the energy of a city alive with reformers, poets, industrialists, and political leaders. Though never seeking the spotlight, Acharya became known among his peers for his **honest work ethic, humility, and unwavering discipline**.

Around 1929, after returning from Bombay, G. A. Acharya married **Sharada Bai**, a graceful and grounded woman from **Guadagere**, a village near his native **Gouribidanur**. The marriage brought him personal happiness, but it didn't change his public mission. His commitment to the country remained as strong as ever — and Sharada Bai would support him fully in that journey.

Even after marriage, Acharya continued promoting **khadi and swadeshi goods**, not as a business venture, but as a national duty. His work often involved financial uncertainty and long days — but he never wavered. For him, the work was sacred.

This phase of Acharya's life revealed something crucial about his character. He was not interested in short-term success or recognition. He was building something deeper — a lifetime rooted in **principles**, not positions.

He believed that **economic freedom was essential to political freedom**. He believed that **India's future lay not only in protest, but in production** — in creating, supporting, and sustaining institutions, industries, and ideas that would serve future generations.

The choices he made during this time would later guide his involvement in industry, education, and philanthropy. In Bombay and Bangalore, he had seen how ideas could move people — and how action could shape a nation.

Acharya had found his path — not in protest alone, but in **constructive work**. And this would remain the central theme of his life.

LIGHTING A NATION – THE STORY OF BENGAL LAMPS

In the early 1930s, **India's Swadeshi spirit** was beginning to enter a new phase. The struggle for political independence was growing stronger, but a new question had emerged among the more visionary thinkers of the time: *Could India become economically self-reliant?* Could the country not only boycott foreign goods, but also manufacture her own?

It was in this context that **G. A. Acharya** came across a small advertisement that would change the course of his life — and in many ways, change the industrial landscape of Bangalore.

The advertisement was issued by a newly launched company called **Bengal Lamps**, founded by **Professor Surendra Kumar Roy**, a scientist from **Jadavpur University** in Calcutta. The company's dream was ambitious: to manufacture **electric bulbs in India** at a time when almost every such product was imported. Bengal Lamps was calling upon patriotic Indians to **invest in the company by buying shares**.

To most, this was just another business appeal. But to Acharya, it was a **national mission**. Selling Indian-made light bulbs was not simply a commercial opportunity — it was a way to light up India's path to freedom. He immediately took up the challenge of **promoting and selling shares** of Bengal Lamps across Karnataka.

Going from one investor to another, he convinced people that **buying shares in an Indian company was itself an act of patriotism**. And it worked. His persuasive power, grounded in sincerity and conviction, helped raise vital funds for the fledgling enterprise.

When Bengal Lamps began production in **1932**, Acharya was sent a **consignment of the first batch of electric bulbs** as part of his commission. But instead of selling them just for profit, he sold them with the same spirit as he had once sold khadi — with **pride, passion**, and a deep belief in India's capabilities.

The success of these early sales caught the attention of the founders, who encouraged Acharya to take up a more formal role. He acquired shares, became a **company agent**, and over time, rose to the position of **Director**, and eventually **Chairman**.

Years later, in **1971**, Bengal Lamps set up a full-fledged **manufacturing unit in Bangalore**, thanks to Acharya's relentless efforts. At its peak, this unit employed over **1,500 workers** and became one of the finest examples of **indigenous industrial success** in South India.

But even as he led one of the earliest Indian lighting companies, Acharya remained grounded. He wasn't driven by profit, but by purpose. For him, **building an Indian industry was as sacred as building a temple** — because both brought light into people's lives.

The story of Bengal Lamps is not just a story of business. It is the story of a **freedom fighter turned industrial visionary** — someone who saw that *true swaraj* required not just protest, but production.

And as he often believed: "*It is not enough to light a candle in memory of the nation. We must light up the nation itself.*"

INDUSTRY WITH INTEGRITY

For many people, the words “freedom fighter” and “industrialist” do not usually appear in the same sentence. But **G. A. Acharya** embodied both — not as a contradiction, but as a conscious blend of **values and vision**.

Having spent his youth promoting **Swadeshi goods**, he now took on a new role in India’s journey: helping to build a self-reliant economy through **responsible industry**. To Acharya, industrialization

was not about amassing wealth — it was about creating jobs, encouraging enterprise, and **restoring dignity to Indian labour**.

Following his success with **Bengal Lamps**, he became a guiding force in several pioneering businesses, particularly in **Bangalore**, which was fast becoming an industrial hub.

Among his key contributions:

- He was instrumental in establishing **Mysore Lamp Works**, a government-backed initiative that promoted indigenous manufacturing in the lighting sector — one of the few at the time in South India.

- He served as **Chairman of the Mysore Standard Bank Ltd.** in 1944 — a rare example of Indian leadership in banking during the colonial era. Under his stewardship, the bank supported local entrepreneurs and small traders.
- He was associated with **Reliance Assurance Company**, which offered insurance to businesses and individuals when financial security was still a new concept to many.
- He headed **Rammohan and Company**, a leading travel agency in Bangalore, helping to build essential logistical networks in a newly independent India.
- In **1947–48**, he was elected **President of the Federation of Karnataka Chambers of Commerce and Industry (FKCCI)**. This was a time of tremendous national transition, and his leadership helped shape local industry with integrity, simplicity, and a focus on self-reliance.

In the years following independence, he also served as a member of the **Mysore Constituent Assembly (1948–1952)**, which played an important role in managing the state's affairs during the transition from princely rule to democratic governance. It was a period that called for maturity, balance, and quiet statesmanship — qualities that Acharya embodied.

Despite holding so many senior positions, **he never chased power**. He took no shortcuts, gave no inflated speeches, and avoided personal publicity. Even when the **Maharaja of Mysore** awarded him the honourable title of '**Dharma Prakash**', he never used it in his personal or professional life.

For G. A. Acharya, **industry was not just about producing goods — it was about serving society**. His belief in *Swadeshi* never faded. Whether as a bank chairman, a factory founder, or a boardroom leader, he remained a freedom fighter at heart — building India not with slogans, but with systems.

BUILDING FUTURES – ONE INSTITUTION AT A TIME

If Swadeshi was G. A. Acharya's message to Indian industry, then **education** was his gift to future generations. He believed that **true freedom** would only be achieved when every young Indian had the opportunity to learn, grow, and shape their own destiny.

In an era when education was limited, especially in rural areas, Acharya recognised the need to **bring schools to villages**, not just cities. His most impactful contribution in this regard was the establishment of the **Acharya High School in Gouribidanur** in **1943** — the **first high school in the entire taluk**.

At a time when few children from rural backgrounds could dream of studying beyond the primary level, this school became a gateway to a better life. **Thousands of students from farming and working-class families** gained access to quality education, laying the foundation for a new generation of teachers, engineers, artists, and public servants.

Acharya did not stop there. To ensure long-term sustainability and further growth, he helped establish the **National and Rural Education Association (NREA)**, which today manages a network of **seven educational institutions** in and around Gouribidanur. These schools and colleges continue to offer **affordable, value-based education** to over 2,500 students every year.

His commitment to education extended to **Bangalore**, where he played a crucial role in strengthening the **Acharya Pathshala Group of Institutions**. He served as the **President in the formative years**, guiding its growth from a humble beginning into a respected cluster of institutions — including a **high school**, a **polytechnic**, and a **degree college**.

Another major chapter in his educational legacy is the **MES College in Bangalore**. Along with **Sri M. Chinnaswamy** and **Prof. Subba Rao**, G. A. Acharya was one of its **founding leaders**. But more than leadership, he made **extraordinary personal contributions** — **donating the land and building** and covering **initial expenses** from his own resources to ensure the college could open its doors without delay.

His love for his hometown was reflected once again when he **donated the building for the government veterinary hospital in Gauribidanur**, in memory of his father **Sri Gundacharya**. It was a reminder that public service, for him, was always personal.

What stands out is not just the number of institutions he helped build, but the **manner in which he built them** — with no fanfare, no political agenda, and no personal gain. His goal was simple: **to ensure that the benefits of freedom reached every village, every student, and every young dreamer**.

A PATRON OF CULTURE AND KANNADA

Even as **G. A. Acharya** built factories and founded institutions, he never forgot something more subtle but equally vital — **culture**. For him, the essence of India was not just in its economy or politics, but in its **language, literature, values, and spirit**. He believed that a truly free nation must also be **culturally confident and rooted**.

Acharya had a deep and abiding love for **Kannada**, the language of his people and his land. He was not a poet or a writer himself, but he was a strong and steady **supporter of Kannada literature and journalism**. He offered quiet encouragement — and often financial help — to writers, editors, small publications, and emerging artists. Many Kannada writers and thinkers from that era would recall how “Acharyaru” supported them during difficult times — without ever seeking credit or recognition.

He was a long-time supporter of the **Kannada Sahitya Parashat**, the leading literary organisation for Kannada. He donated funds for its activities, helped promote its publications, and ensured that

Kannada language education and literary gatherings found a place in the public mind.

His love for Indian culture extended beyond language. Acharya was deeply spiritual, though never sectarian. He admired the **life and teachings of Swami Vivekananda**, whose message of strength, character, and national pride resonated deeply with him. Throughout his life, Acharya offered financial support to **Ramakrishna Ashramas**, especially the one in **Mysore**, where the Swamijis recalled his generosity and humility.

He also supported the **Raghavendra Mathas**, including in his hometown of **Gouribidanur**, helping to build and maintain spaces for traditional learning and worship. His support for religious institutions was always **non-political and inclusive** — for him, these were spaces where values were nurtured and communities were strengthened.

Acharya also played an active role in the **Bharatiya Vidya Bhavan, Bangalore chapter**, one of India's foremost institutions promoting Indian culture, heritage, and integrated education. His contribution to the Bhavan aligned with his lifelong belief that modern education should never come at the cost of cultural identity.

He was also associated with the **Gokhale Institute of Public Affairs**, known for its work in civic education, public dialogue, and training young citizens in ethics and leadership. Once again, Acharya's role was not loud or ceremonial — he quietly lent his time, counsel, and resources to help shape these institutions from the inside.

What stands out in his cultural work is the **gentleness of his support**. He did not dominate committees or make demands. He enabled. He uplifted. He preserved.

In a time when many were chasing modernity at the cost of tradition, Acharya stood firm in his belief that **India's future must rise from its roots**. He saw no conflict between science and Sanskrit, between technology and tradition, between the English textbook and the Kannada poem.

His life reminds us that **true nation-building is not only about steel and cement — it is also about stories, songs, values, and vision.** And in that silent work of cultural preservation, G. A. Acharya left behind a legacy that still speaks to us today — not in slogans, but in syllables, in shrines, and in the steady heartbeat of Kannada itself.

GIVING WITHOUT NOISE

In a world where even small acts of charity often come with photographs and publicity, the life of **G. A. Acharya** stands in quiet contrast. He was a man of immense generosity — but **never once did he seek the spotlight**. He gave not for praise, not for return, but because it was the right thing to do.

His philosophy was simple: *Help where help is needed. Expect nothing in return. Move on to the next task.*

Throughout his life, Acharya extended his support to **students, artists, institutions, and social causes** — often with no one but the recipient knowing. Many students who would have dropped out due to poverty found their path thanks to his timely help. He personally **sponsored higher education**, including for students who went on to study **abroad**. One such beneficiary later became a **professor at Jadavpur University** — an extraordinary journey made possible by Acharya's unseen hand.

His generosity wasn't only financial. He opened doors for others, made introductions, guided young entrepreneurs, advised

institutions, and ensured that struggling projects found support. It was not uncommon for him to donate anonymously to causes he believed in — sometimes through another person or in the name of an organization.

One of the most telling examples of his spirit was his role in organizing the **Khadi Exhibition in Bangalore in 1927**, an event attended by **Mahatma Gandhi** himself. Acharya worked behind the scenes, arranging logistics, coordinating volunteers, and raising resources — not for personal recognition, but to promote **Swadeshi industries** and artisans.

Later, after independence, he took the lead in organizing the **annual Congress Industrial Exhibition in Bangalore** — a platform that brought together India's cottage industries, rural producers, small manufacturers, and artisans. He believed that these exhibitions were not just trade fairs — they were a **celebration of self-reliance**, a place where local products could be showcased with pride.

And yet, through all these roles, **Acharya never used the stage**. He was the person behind the curtain — ensuring the lights came on, the stalls were ready, and the artisans had what they needed.

People who worked with him often said: "*He would leave before the applause started.*"

Even the title '**Dharma Prakash**', conferred on him by the **Maharaja of Mysore**, was never used by him in any formal setting. He remained simply "Acharya" — a man who let his work, not his name, speak.

What makes his story remarkable is not just the scale of his giving, but the spirit behind it. In a lifetime of service, **he did not build statues or seek foundations in his name**. Instead, he built possibilities — for students, for workers, for institutions, and for the society around him.

In doing so, he left behind something even more powerful than wealth or fame: **an example**.

An example of **how one can live fully, contribute deeply, and still walk away quietly — content, complete, and committed to the next task**.

THE LIGHT THAT REMAINS

G. A. Acharya passed away in **November 1972**, just as one of his long-cherished dreams — the **Bengal Lamps factory in Bangalore** — had begun production. He left quietly, as he had lived: **without show, without expectation**, and without drawing attention to himself. But his impact, like the glow of a well-lit lamp, has continued to shine across the decades.

Today, the institutions he founded and supported are still alive and thriving. **Acharya High School in Gouribidanur**, the first high school in the taluk, still stands tall — a living monument to his vision for rural education. The **NREA group of institutions** continues to serve students from nearby villages. In Bangalore, the institutions he helped build — the **Acharya Pathshala**, the **MES College**, and others — carry forward his spirit of value-based learning.

His legacy is also visible in the world of Indian industry. Through Bengal Lamps, he helped demonstrate what it meant to build a truly Indian enterprise with ethics, care, and a spirit of service. And through his silent, steadfast contributions to cultural and literary

institutions, he protected and nurtured the soul of Kannada and of India.

But perhaps the most telling tribute came not from a government or a foundation — but from the very students whose lives he helped shape.

In **2024**, more than fifty years after his passing, the **alumni association** of Acharya High School came together and installed a **bust of G. A. Acharya** in the school. Not his family. Not the current management. **Just students** — now grown men and women — who remembered what his life had meant to them and to their community.

That simple act stands apart in today's world, where statues are often erected by those seeking recognition. This one came from the hearts of those whose lives he had touched — a gesture of pure gratitude, and an act of quiet reverence.

Most institutions build a bust of the founder. In this case, it was the founder who built the institution — and the students who built the bust.

What more fitting legacy could there be?

To the young readers of this book — especially those who walk the very halls he built — the message is clear:

You do not need a spotlight to lead. You do not need a title to serve. You do not need applause to live a meaningful life.

Live simply. Give quietly. Work honestly. Build what matters.

That was his way. That can be yours too.

Sri G. A. Acharya — freedom fighter, industrial pioneer, cultural patron, educationist, and karmayogi — lives on. Not in marble. But in memory, in institutions, in lives made better by his presence. And in the example he left behind for all of us.

Timeline of Key Milestones

Year	Milestone
1900	Born in Gouribidanur
1913	Moves to Bangalore for education
1927	Organised Khadi Exhibition in Bangalore, visited by Mahatma Gandhi
1932	Begins association with Bengal Lamps
1943	Establishes Acharya High School — the first high school in Gouribidanur taluk
1944	Becomes Chairman of Mysore Standard Bank
1947	Serves as President of FKCCI
1948- 1952	Member of the Mysore Constituent Assembly
1971	The Bengal Lamps factory was established in Bangalore
1972	Passed away on November 13
2024	Alumni of Acharya High School install a bust in his honor

ಪದವಿ, ಶ್ರೀಷ್ಟಿಕೆ ಬಯಸದ ಜಿ. ಎ.
ಅಚಾರ್ಯ ರವರ ನೆನಪು

ಮುನ್ಮುದಿ

ಇದು ಎಂದಿಗೂ ನೆನಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳದ, ಆದರೆ ಮರೆಯಲಾಗದ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಕಥೆ.

ಶ್ರೀ ಜಿ.ಎ. ಆಚಾರ್ಯರು ದೊಡ್ಡ ಕ್ಷಾರಂತಿ ಮತ್ತು ಪರಿವರ್ತನೆಯ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ವಸಾಹತುಥಾಹಿ ಆಳ್ವಿಕೆಯ ದಿನಗಳೊಂದ ಭಾರತದ ಸಾಫ್ತಂತ್ರ್ಯದ ಉದಯದವರೆಗೆ, ಅವರು ಉದ್ದೇಶಪೂರ್ವಕ ಶಿಯೆ, ಶಾಂತ ಶಕ್ತಿ ಮತ್ತು ರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕೆ ಆಳ್ವಾದ ಬದ್ಧತೆಯ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಆರಿಸಿಕೊಂಡರು. ಅವರು ಮರೆಯಲ್ಲಿ ನಿಂತು ನೋಡುವುದರಲ್ಲಿ ಶ್ವಪ್ತರಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವರು ಮೊದಲು ಸಾಫ್ತಂತ್ರ್ಯ ಹೋರಾಟಗಾರರಾಗಿ, ನಂತರ ಉದ್ಯಮಿಯಾಗಿ, ಸಂಸ್ಥೆಗಳ ನಿರ್ಮಾರ್ಪಕರಾಗಿ, ಕನ್ನಡ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಪೂರ್ವಷಕರಾಗಿ ಮತ್ತು ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ, ಸಾಫ್ತನಮಾನಕ್ಕಿಂತ ಸೇವೆಯಲ್ಲಿ ನಂಬಿಕೆ ಇಟ್ಟ ಕರ್ಮಯೋಗಿಯಾಗಿ ತೊಡಗಿಸಿಕೊಂಡರು.

ಈ ಪ್ರಸ್ತುತವು ಅವರು ನಿರ್ಮಿಸಲು ಸಹಾಯ ಮಾಡಿದ ಶಾಲೆಗಳು ಮತ್ತು ಕಾಲೇಜುಗಳ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗಾಗಿ - ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಗೌರಿಬಿದನೂರಿನ ಆಚಾರ್ಯ ಪ್ರೋಫೆಶನಲ್ ಮೂಲಕ ಬೆಳೆಸಿನದೆಗೆ ನಡೆದು ಅದಕ್ಕೆ ಯಾರ ಹೆಸರನ್ನು ಇಡಲಾಗಿದೆ ಎಂದು ಆಶ್ಚರ್ಯ ಪಡುವವರಿಗಾಗಿ ಉದ್ದೇಶಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಈ ಪ್ರಣಿಗಳಲ್ಲಿ ನೀವು ಭವ್ಯ ಭಾಷಣಗಳ ಕೆಂದ್ರಗಳನ್ನು ಅಧ್ಯಾತ್ಮ ನಾಟಕೀಯ ತಿರುಪುಗಳನ್ನು ಕಾಣಬೇಕಿಲ್ಲ.

ಬದಲಾಗಿ, ಸಣ್ಣ ಮತ್ತು ಸ್ವಿರವಾದ ಒಳ್ಳೆಯ ಕಾರ್ಯಗಳು ಜಗತ್ತನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಬಹುದು ಎಂದು ನಂಬಿದ್ದ ಮತ್ತು ಪ್ರತಿದಿನ ಆ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬದುಕುವ ಮೂಲಕ ಅದನ್ನು ಸಾಬಿತುಪಡಿಸಿದ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ನೀವು ಭೇಟಿಯಾಗುತ್ತಿರಿ.

ಶ್ರೀ ಜಿ.ಎ. ಆಚಾರ್ಯ ರವರು ನಿಧನರಾದ ಐವತ್ತು ವರ್ಷಗಳ ನಂತರ, 2024 ರಲ್ಲಿ, ಆಚಾರ್ಯ ಪೌರ್ಣಾಲೆಯ ಹಳೆಯ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಶ್ರೀ ಆಚಾರ್ಯರ ಪ್ರತಿಮೆಯನ್ನು ಸಾಫಿಸಲು ಒಟ್ಟಾಗಿ ಬಂದರು. ಇದು ಯಾವುದೇ ಸಂಸ್ಕೃತ ಅಥವಾ ಕುಟುಂಬದಿಂದ ಪೇರಿತವಾಗಿದ ಒಂದು ಕಾರ್ಯವಾಗಿತ್ತು. ಇದು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ನೆನಪು ಮತ್ತು ಕೃತಜ್ಞತೆಯಿಂದ ಬಂದಿದ್ದು, ಅಪರೂಪದ ಮತ್ತು ಪಾರ್ಮಾಣಿಕ ಗೌರವವಾಗಿರುತ್ತದೆ.

ಈ ಪುಸ್ತಕವು ಕೇವಲ ಜೀವನ ಚರಿತ್ರೆಯಾಗಿ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ, ಕನ್ನಡಿಯಾಗಿ ಮತ್ತು ಮಾರ್ಗದರ್ಶಿಯಾಗಿ ಕಾರ್ಯನಿರ್ವಹಿಸಲು, ಯಾವುದೇ ಗೌರವನನ್ನು ಆಶಿಸದೆ ಅರ್ಥಪೂರ್ಣ ಜೀವನವನ್ನು ನಡೆಸುವುದರ ಅರ್ಥವನ್ನು ನಮಗೆ ತೋರಿಸುತ್ತದೆ. ಸಾಧನೆಗಾಗಿ ಶಬ್ದವು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಹಾದುಹೊಗುವ ಸಮಯದಲ್ಲಿ, ಅವರ ಜೀವನದ ಉದಾಹರಣೆಯು ನಮಗೆ ಸಮರ್ಪಿತಯ ಶಾಂತ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ನೆನಪಿಸುತ್ತದೆ.

ಯುವ ಒಂದುಗರು ಅವರ ಹೆಸರನ್ನು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಅವರ ಮನೋಭಾವವನ್ನು ನಮ್ಮತೆ, ಧೈಯ ಮತ್ತು ಉದ್ದೇಶದ ಸ್ವಷ್ಟತೆಯೊಂದಿಗೆ ಮುಂದುವರಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಾರೆ ಎಂದು ನಾವು ಭಾವಿಸುತ್ತೇವೆ.

ಗೌರಿಬಿದನೂರಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ವಿನಮ್ಯ ಆರಂಭ

ಕನಾರ್ಟಕದ ಶೈಕ್ಷಣಿಕ, ಕ್ಯಾರಿಕಾ ಮತ್ತು ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಭೂದೃಶ್ಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ದಿನ ಅಸಾಧಾರಣ ಟಾಪು ಮೂಡಿಸುವ ಮಗು 1900 ರಲ್ಲಿ, ಗೌರಿಬಿದನೂರು ಎಂಬ ಸಾಧಾರಣ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಜನಿಸಿತು. ಅವರ ಹೆಸರು ಗೌರಿಬಿದನೂರು ಆನಂದ ತೀರ್ಥ ಆಚಾರ್ಯ, ಇಂದು ಅವರನ್ನು ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಶ್ರೀ ಜಿ.ಎ. ಆಚಾರ್ಯ ಎಂದು ಸ್ತುರಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ.

ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕ ಮಾಧ್ಯ ಬಾಹ್ಯಣ ಕುಟುಂಬದಲ್ಲಿ ಜನಿಸಿದ ಅವರ ಆರಂಭಿಕ ಜೀವನವು ಸರಳತೆ, ಶ್ರೀಸ್ತ ಮತ್ತು ಬಲವಾದ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ವಾತಾವರಣದಿಂದ ರೂಪ್ಯಗೊಂಡಿತು. ಅವರ ತಂದೆ ಶ್ರೀ ಗುಂಡಾಚಾರ್ಯ ಒಬ್ಬ ಪೌರಾಣಿಕ - ಒಬ್ಬ ವಿದ್ವಾಂಸ ಪುರೋಹಿತ ಮತ್ತು ಕಢಗಾರರಾಗಿದ್ದರು, ಅವರು ಪವಿತ್ರ

ಪುರಾಣಗಳನ್ನು ಗಾಯತ್ರಿಗೆ ಸ್ವಷ್ಟತೆ ಮತ್ತು ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ವಿವರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರ ತಾಯಿ ರುಕ್ಷಿಣಿ ತಮ್ಮ ಶಾಂತ ಶಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಪೋಷಣೆಯ ಮನೋಭಾವಕ್ಕೆ ಹೆಸರುವಾಸಿಯಾಗಿದ್ದರು.

ದುರಂತವೆಂದರೆ, ಯಾವ ಆಚಾರ್ಯರ ಜೀವನವು ಬೇಗನೆ ಬದಲಾಯಿತು. ಅವರು ಕೇವಲ ಆರು ವರ್ಷದವರಾಗಿದ್ದಾಗ ತಂದೆಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡರು. ಕೆಲವು ವರ್ಷಗಳ ನಂತರ ಅವರ ತಾಯಿಯ ನಿಧನವು ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಆಘಾತವನ್ನುಂಟುಮಾಡಿತು. ಒಂಬತ್ತು ವರ್ಷದ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಅನಾಧನಾದ ಆ ಮಗುವಿಗೆ ಯಾವುದೇ ಆನುವಂಶಿಕ ಆಸ್ತಿ ಇರಲಿಲ್ಲ, ಯಾವುದೇ ಜೈವಚಾರಿಕ ಸುರಕ್ಷತಾ ಜಾಲವಿರಲಿಲ್ಲ - ಕಷ್ಟಗಳೊಂದ ಹರಿತವಾದ ಮನಸ್ಸು ಮತ್ತು ಸೇವೆ ಮಾಡಲು ಸಿದ್ದವಿರುವ ಆತ್ಮ ಮಾತ್ರ.

ಆದರೆ ಆ ಚಿಕ್ಕ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯೇ ಜಿ.ಎ. ಆಚಾರ್ಯರು ಅಪರೂಪದ ಸ್ತುತಿಸಾಫರ್ಕತ್ವವನ್ನು ತೋರಿಸಿದರು. ಅವರು ಗೌರಿಬಿದನೂರಿನ ಸಂಸ್ಕೃತ ಪಾಠಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಆರಂಭಿಕ ಶ್ರೀಕೃಂತವನ್ನು ಪಾರಂಭಿಸಿದ್ದರು, ಅದು ಅವರ ಮೌಲ್ಯಗಳು ಮತ್ತು ಬುದ್ಧಿಶಕ್ತಿಗೆ ಬಲವಾದ ಅಡಿಪಾಯವನ್ನು ಹಾಕಿತು. ಆದಾಗಿ, ಇಬ್ಬರೂ ಪೋಷಕರು ಹೋದ ಕಾರಣ, ಅವರು ಇನ್ನು ಮುಂದ ತಮ್ಮ ಸ್ಥಳೀಯ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಉಳಿಯಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ.

1913 ರಲ್ಲಿ, ಕೇವಲ ಒಂಬತ್ತು ವರ್ಷ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ, ಅವರು ಏಕಾಂಗಿಯಾಗಿ ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ತೆರಳಿದರು. ಯಾವುದೇ ಸದಗರವಿಲ್ಲದೆ ಮಾಡಿದ ಆ ಪ್ರಯಾಣವು, ಸೇವೆ, ಶ್ರೀಕೃಂತ ಮತ್ತು ಉದ್ಯಮಶೀಲತೆಯ ಮೂಲಕ ಅಂತಿಮವಾಗಿ

ಸಾಲಿರಾರು ಜನರನ್ನು ಮುಟ್ಟುವ ಜೀವನದ ಆರಂಭವನ್ನು ಗುರುತಿಸಿತು.

ಅವರ ಕಥೆ ಸವಲತ್ತಿನ ಕಥೆಯಲ್ಲ, ಬದಲಾಗಿ ಪರಿಶ್ರಮದ ಕಥೆ. ಆಯ್ದುಯಾಗುವುದರ ಕಥೆಯಲ್ಲ, ಬದಲಾಗಿ ಮೇಲೇರುವ ಆಯ್ದುಯ ಕಥೆ.

ಅವರ ಪ್ರಯಾಣವು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಸ್ಲಾತ್ಮಿಕದಾಯಕವಾಗುವುದು ಅವರು ತಮ್ಮ ಆರಂಭದಿಂದ ಎಷ್ಟು ದೂರ ಪ್ರಯಾಣಿಸಿದರು ಎಂಬುದು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಸರಳತೆ, ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಮತ್ತು ಸೇವೆಯ ಆರಂಭಿಕ ಪಾಠಗಳಲ್ಲಿ ಅವರು ಎಷ್ಟು ಆಳವಾಗಿ ಬೇರೂರಿದ್ದರು ಎಂಬುದು. ದಶಕಗಳ ನಂತರ, ಅವರು ತಮ್ಮ ತಂದೆಯ ನೆನಪಿಗಾಗಿ ಗೌರಿಬಿದನೂರಿನಲ್ಲಿ ಪಶುವೈದ್ಯಶಿಯ ಆಸ್ಪತ್ರೆ ಕಟ್ಟಡವನ್ನು ದಾನ ಮಾಡಿದಾಗ, ಅದು ಕೇವಲ ದಾನದ ಕಾರ್ಯವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ, ಅದು ಪಟ್ಟಣ ಮತ್ತು ಅವರ ಆರಂಭಿಕ ವರ್ಷಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸಿದ ವ್ಯಕ್ತಿಯೊಂದಿಗೆ ಅವರು ಉಳಿಸಿಕೊಂಡ ಆಳವಾದ ಬಂಧಗಳ ಪ್ರತಿಬಿಂಬವಾಗಿತ್ತು.

ಇಂದು, ಅವರು ಬಾಲ್ಯದಲ್ಲಿ ಓದಿದ ಆದೇ ಉರಿನಲ್ಲಿ, 1943 ರಲ್ಲಿ ಅವರು ಸಾಫಿಸಿದ ಆಚಾರ್ಯ ಪ್ರೌಢಶಾಲೆ ಇದೆ - ಇಡೀ ತಾಲ್ಲೂಕಿನ ವೊದಲ ಪ್ರೌಢಶಾಲೆ. ಅವರು ಒಮ್ಮೆ ಕನಸು ಕಂಡಂತೆ, ಇದು ಗಾರ್ಮಿಣ ಯುವಕರಿಗೆ ಶ್ರೀಕೃಂಣ ಮತ್ತು ಉನ್ನತಿಯನ್ನು ನೀಡುತ್ತಿದೆ.

ಹಾಗಾಗಿ, ಈ ಕಥೆ ಆರಂಭವಾಗುವುದು ಅರಮನೆ ಅಥವಾ ನಗರದ ಮಹಲಿನಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲ, ಬದಲಾಗಿ ಗೌರಿಬಿದನೂರಿನ ಬಂದು ಸಣ್ಣ ಮನೆಯಲ್ಲಿ. ಬಿಟ್ಟುಕೊಡಲು ಮತ್ತು

ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಚಿಕ್ಕ ಹುಡುಗ

ಜಿ.ಎ. ಆಚಾರ್ಯ 1913 ರ ಸುಮಾರಿಗೆ ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ಬಂದಾಗ, ಅವರು ಕೇವಲ ಒಂಬತ್ತು ವರ್ಷದ ಬಾಲಕರಾಗಿದ್ದರು. ಅನಾಥ ಮತ್ತು ಒಂಟಿಯಾಗಿದ್ದ ಅವರು ನಗರವನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿದಾಗ ಅವರ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಏನೂ ಇರಲಿಲ್ಲ, ಯಾವುದೇ ಹಣವಿರಲಿಲ್ಲ, ಕುಟುಂಬ ಬೆಂಬಲವಿಲ್ಲ, ಮತ್ತು ಔಪಚಾರಿಕ ರಕ್ಷಣೆಯೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅವರು ತಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಮೌಲ್ಯಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದರು - ಆಳುವಾದ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯ ಪ್ರಜ್ಞಾ, ಶಾಂತ ದೃಢಸಂಕಲ್ಪ ಮತ್ತು ಕುಶಳತ್ವದ ಕಾಂತಿ, ಅದು ಅವರ ಜೀವನದುದ್ದಕ್ಕೂ ಅವರನ್ನು ಮುನ್ನಡಿಸುತ್ತಿತ್ತು.

ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಬೆಂಗಳೂರು ವ್ಯಾಪಾರ, ಶ್ರೀಕೃಂಣ ಮತ್ತು ರಾಜಕೀಯ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳ ಬೆಳೆಯತ್ತಿರುವ ಕೇಂದ್ರವಾಗಿತ್ತು. ಜನನಿಬಿಡ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಗಳು ಮತ್ತು ಧೋಳಿನ ಬೀದಿಗಳ ನಡುವೆ, ಉದಾರ ವ್ಯಾಖ್ಯಾ ವ್ಯಾಪಾರಿಯಿಂದ ಆಚಾರ್ಯರು ಆಶ್ರಯ, ಸಹಾಯ ಮತ್ತು ಬೆಂಬಲವನ್ನು ಪಡೆದು ತಮ್ಮ ಕೆಲಸವನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ್ದರು. ಅಂಗಡಿ ಗುಮಾಸ್ತರಾಗಿ ಸಾಧಾರಣ ಕೆಲಸವನ್ನು ಕ್ರಿಯೋಂಡು ಅವರು ಶಾಲೆಗೆ ಸೇರಿಕೊಂಡರು, ಹಗಲಿನಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು ಮತ್ತು ಸಾಧ್ಯವಾದಾಗಲೆಲ್ಲಾ ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರು ಇನ್ನೂ ಮುಗುವಾಗಿದ್ದರೂ ಕರಿಣಿ ಪರಿಶ್ರಮ, ಘನತೆ ಮತ್ತು ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯದ ಮೌಲ್ಯವನ್ನು ಈಗಾಗಲೇ ತಿಳಿದಿದ್ದರು.

ಅವರು ಅಂತಿಮವಾಗಿ ಯುನೆಟ್‌ಡ್ರೆ ಮೀಷನ್ ಶಾಲೆಗೆ ಸೇರಿದರು, ಅಲ್ಲಿ ಅವರು ತಮ್ಮ ಡೈಪಾಕಾರಿಕ ಶ್ರೀಕೃಂಣವನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಿದರು. ಪುಸ್ತಕಗಳು ಮತ್ತು ಕವನ ಹಲಗೆಗಳು ಅವರ ದಿನಚರಿಯ ಭಾಗವಾಗಿದ್ದರೂ, ಯಾವ ಆಚಾರ್ಯರು ಆದಾಗಲೇ ತಮ್ಮ ದೊಡ್ಡ ತರಗತಿ ಕೊರತಡಿಯಾಗಿ. ಭಾರತದ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಚಳುವಳಿಯ ಬೀದಿ ಸಭೆಗಳು, ಕರಿಷ್ಮತ್ವಗಳು, ಹಾಡುಗಳು ಮತ್ತು ಘೋಷಣೆಗಳು ಬಗ್ಗೆ ಪ್ರಭಾಲೀಕರಾಗಿದ್ದರು.

1910ರ ದಶಕ ಮತ್ತು 1920ರ ದಶಕದ ಆರಂಭದಲ್ಲಿ, ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಗಾಳಿಯು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯತೆಯ ಚ್ಯಾತನ್ಯದಿಂದ ತುಂಬಿತ್ತು. ಮಹಾತ್ಮ ಗಾಂಧಿಯವರ ಸ್ವದೇಶಿ, ಅಸಹಕಾರ ಮತ್ತು ಸ್ವಾವಲಂಬನೆಯ ಸಂದರ್ಶವು ದೇಶಾದ್ಯಂತ ಹರಡಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿತ್ತು, ಯಾವ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಹೃದಯಗಳನ್ನು ಸಹ ತಲುಪಿತ್ತು. ಸದರಿ ಸಂದರ್ಶಗಳಲ್ಲಿ

ಪೂರ್ವ ಬದ್ವತೆಯಿಂದ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಿಸಿದವರಲ್ಲಿ
ಆಚಾರ್ಯರೂ ಒಬ್ಬರು.

ಅವರು ಪ್ರತಿಭಟನಾ ಮೇರವಣಿಗೆಗಳಲ್ಲಿ ಸಕ್ರಿಯವಾಗಿ ಭಾಗವಹಿಸಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದರು, ಖಾದಿ (ಕ್ಯಾರೀಂಡ ನೂಲುವ ಭಾರತೀಯ ಬಟ್ಟೆ) ಯನ್ನು ಉತ್ತೇಜಿಸುವಲ್ಲಿ ಸಹಾಯ ಮಾಡಿದರು ಮತ್ತು ವಿದೇಶಿ ಸರಕುಗಳನ್ನು ಬಹಿಷ್ಕರಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನಗಳಲ್ಲಿ ಸೇರಿಕೊಂಡರು. ಅವರ ಕೆಲಸವು ಸಾಂದರ್ಭಿಕವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ, ಅದು ಧ್ಯಯಶಾಲೆ ಮತ್ತು ಬದ್ವತೆಯಿಂದ ಕೂಡಿತ್ತು. ಅವರು ಸ್ವದೇಶಿ ಸರಕುಗಳನ್ನು ಮನೆ ಮನೆಗೆ ಮಾರಾಟ ಮಾಡಿದರು, ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳೊಂದಿಗೆ ಮಾತನಾಡಿದರು ಮತ್ತು ರಾಜಕೀಯ ಸಭೆಗಳಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸಿದರು.

ಅವರ ಕ್ಯಾಶೀಲತೆಯು ಗಮನಕ್ಕೆ ಬಾರದೇ ಹೋಗಲಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ಪರಿಣಾಮಗಳಿಲ್ಲದೆಯೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಈ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಅವರು ತೊಡಗಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರಿಂದ ಅವರನ್ನು ಶಾಲೆಯಿಂದ ಹೊರಹಾಕಲಾಯಿತು. ಹೆಚ್ಚಿನ ಚಿಕ್ಕ ಹುಡುಗರಿಗೆ ಇದು ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಹಿನ್ನಡೆಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಆಚಾರ್ಯರಿಗೆ, ಇದು ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಮತ್ತೊಂದು ಕವಲುದಾರಿಯಾಗಿತ್ತು. ಅವರು ಬಿಟ್ಟುಕೊಡಲು ನಿರಾಕರಿಸಿದರು.

ಸಾಫ್ತೆಂತ್ರ್ಯ ಹೋರಾಟವನ್ನು ಬೆಂಬಲಿಸಿ ಖಿಲಾಫತ್ ನಾಯಕರಿಂದ ಸ್ಥಾಪಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಹೋಸದಾಗಿ ಸ್ಥಾಪಿಸಲಾದ ಸಂಸ್ಥೆಯಾದ ನಾಷಣಲ್ ಸೂಲ್‌ಗೆ ಅವರು ಸೇರಿಕೊಂಡರು. ಆಚಾರ್ಯರು ಇಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ದೇಶಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಶೀಕ್ಷಿಸುವ

ಬದಲು ಗುರುತಿಸುವ ಹೆಚ್ಚು ಸಾಫ್ತಾರ್ಕ
ವಾತಾವರಣವನ್ನು ಕಂಡುಕೊಂಡರು.

ಆದರೆ ಅಧ್ಯಯನಗಳು ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಸರಿದವು. ರಾಷ್ಟ್ರದ ಕರೆ ತುಂಬಾ ಬಲವಾಗಿತ್ತು. ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯದೊಳಗೆ, ಆಚಾರ್ಯರು ಜೈಪಚಾರಿಕ ಶೈಕ್ಷಣವನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ತ್ಯಜಿಸಿ ಸಾಫ್ತಾರ್ಕಂತ್ರ್ಯ ಚೆಳೆವಳಿಗೆ ತಮ್ಮನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಅರ್ಹಸಿಕೊಳ್ಳುವ ದಿಟ್ಟ ನಿರ್ಧಾರವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡರು. ಅವರು ಪೂರ್ವ ಸಮಯದ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಸ್ವಯಂಸೇವಕರಾದರು, ಸ್ವಷ್ಟಿ ಮತ್ತು ದೃಢನೀಷ್ಟಯಿದಿಂದ ಸೇವಾ ಜೀವನವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿದರು.

ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ಸುರಕ್ಷತೆಯನ್ನು ಹುಡುಕುವ ಹುಡುಗನಿಂದ ಹಿಡಿದು ಹೋರಾಟವನ್ನು ಆರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಯುವಕನವರೆಗಿನ ಈ ಹಂತವು ಜಿ.ಎ. ಆಚಾರ್ಯರು ನಂತರ ಏನಾಗುತ್ತಾರೆ ಎಂಬುದನ್ನು ವಾಯವ್ಯನಿಸಿತು. ಅವರು ಈಗಳೇ ವೈಯಕ್ತಿಕ ನಷ್ಟವನ್ನು ಎದುರಿಸಿದ್ದರು. ಈಗ, ಅವರು ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ಆರಿಸಿಕೊಂಡರು. ಅವರ ಗೆಳೆಯರು ಉದ್ಯೋಗಗಳು ಅಥವಾ ಪದವಿಗಳನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸಿದ್ದರೆ, ಆಚಾರ್ಯರು ಆದಶರ್ಥಗಳನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸಿದ್ದರು,

ಹಿಂತಿರುಗಿ ನೋಡಿದಾಗ, ಅವರ ಶೈಷ್ಟತೆಯು ಅವರು ಗಳಿಸಿದ್ದರಿಂದಲ್ಲ, ಬದಲಾಗಿ ಅವರು ಏನನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿದನು ಮತ್ತು ಅವರು ಯಾವುದಕ್ಕಾಗಿ ನೀಲ್ಲಲು ಆರಿಸಿಕೊಂಡರು ಎಂಬುದರಿಂದ ಬಂದಿತು ಎಂದು ಅರಿವಾಗುತ್ತದೆ.

ರಾಷ್ಟ್ರದ ಕರೆಯಿಂದ ಪೇರಿತ

1920ರ ದಶಕದ ಆರಂಭದ ವೇಳೆಗೆ, ಜಿ.ಎ. ಆಚಾರ್ಯ ಅವರು ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕ ಹಾದಿಯಿಂದ ಹೊರಬಂದಿದ್ದರು. ಅವರ ಅನೇಕ ಗಳಿಯರು ಕಾಲೇಜು ಪರೀಕ್ಷೆಗಳು ಅಥವಾ ಗುಮಾಸ್ತ ಹುದ್ದೆಗಳಿಗೆ ತಯಾರಿ ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದಾಗ, ಆಚಾರ್ಯರು ಭಾರತದ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಹೋರಾಟದಲ್ಲಿ ಪೂರ್ವ ಸಮಯದ ಸ್ವಯಂಸೇವಕರಾಗಲು ವಿಭಿನ್ನವಾದ ಆಯ್ದುಯನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡರು.

ಭಾರತೀಯ ನಿರ್ಮಿತ ಸರಕುಗಳನ್ನು ಉತ್ತೇಜಿಸುವ ಮತ್ತು ವಿದೇಶಿ ಆಮದುಗಳನ್ನು ಬಹಿಷ್ಕರಿಸುವ ಸ್ವದೇಶಿ ಆಂದೋಲನಕ್ಕೆ ಅವರ ಬದ್ದತೆ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿತ್ತು. ಅವರು ಕೇವಲ ಸಹಾನುಭೂತಿ ಹೊಂದಿರಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಅವರು ಬೀದಿಗಳಿಂದ ಜನರನ್ನು ಖಾದಿ ಧರಿಸಲು ಮನವೊಲಿಸಿದರು,

ಸ್ವಾರ್ಥಿಯ ಮಳಿಗೆಗಳನ್ನು ಆಯೋಜಿಸಲು ಸಹಾಯ ಮಾಡಿದರು ಮತ್ತು ಸ್ವಾವಲಂಬನೆಯ ಸಂದರ್ಶನನ್ನು ಹರಡಲು ಒಂದು ನೆರೆಹೊರೆಯಿಂದ ಮತ್ತೊಂದು ನೆರೆಹೊರೆಗೆ ಪ್ರಯಾಣಿಸಿದರು. ಈ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಅವರ ಪ್ರಯಾಣದ ಮುಂದಿನ ಹಂತವನ್ನು ರೂಪಿಸುವ ಒಂದು ಅಧ್ಯಾತ್ಮದ ಸಭೆ ನಡೆಯಿತು. ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಕಾಂಗ್ಸ್ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮದಲ್ಲಿ, ಆಚಾರ್ಯರು ಶ್ರೀಮತಿ ಲೀಲಾವತಿ ಮುನ್ನಿ ಅವರನ್ನು ಭೇಟಿಯಾದರು. ಸಾಫ್ತೆಂತ್ರ್ಯ ಹೋರಾಟಗಾತ್ರ ಮತ್ತು ಸಮಾಜ ಸುಧಾರಕಿ, ಅವರ ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣ ಬುದ್ಧಿಶಕ್ತಿ ಮತ್ತು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಚಳಿಗಳಿಯಲ್ಲಿ ಆಳವಾದ ಒಳಗೊಳ್ಳುವಿಕೆಗೆ ಹೆಸರುವಾಸಿಯಾಗಿದ್ದರು. ಆಚಾರ್ಯರಲ್ಲಿ ಅಪರೂಪದ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆಯನ್ನು ಅವರು ತಕ್ಷಣ ಗುರುತಿಸಿದರು ಮತ್ತು ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಕಾಂಗ್ಸ್ ಚರ್ಚುವಟಿಕೆಯ ನರಮಂಡಲವಾಗಿದ್ದ ಬಾಂಬೆಗೆ ಬರಲು ಅವರನ್ನು ಆಹ್ವಾನಿಸಿದರು.

ಆಹ್ವಾನವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ, ಆಚಾರ್ಯರು ಬಾಂಬೆಗೆ ತೆರಳಿದರು, ಅಲ್ಲಿ ಅವರು ಸ್ವದೇಶಿ ಸ್ವಯಂಸೇವಕರ ಬಿಗಿಯಾದ ವಲಯವನ್ನು ಸೇರಿದರು. ಖಾದಿ ಮಾರಾಟ ಮಾಡುವುದು, ಕರಪತ್ರಗಳನ್ನು ವಿತರಿಸುವುದು, ಜಾಗೃತಿ ಅಭಿಯಾನಗಳನ್ನು ಆಯೋಜಿಸುವುದು ಮತ್ತು ಸ್ವಾರ್ಥಿಯ ಕ್ರಾರಿಕೆಗಳಿಗೆ ಬೆಂಬಲವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಲು ಸಹಾಯ ಮಾಡುವುದು ಅವರ ಕೆಲಸವಾಗಿತ್ತು. ಅವರು ಮಾರುಕಟ್ಟೆಗಳು ಮತ್ತು ಬೃಲೇನಾಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಯಾಣಿಸಿದರು, ಸರಕುಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಆದಶರ್ತಗಳನ್ನು ಸಹ ಹೊತ್ತುಕೊಂಡರು, ಭಾರತವು ತನ್ನ ಜನರು ಹೃದಯ ಮತ್ತು ಕೆಂಚೀಲ ಎರಡರಿಂದಲೂ ಬೆಂಬಲಿಸಿದರೆ ತನ್ನ ಸ್ವಂತ

ಕಾಲಿನ ಮೇಲೆ ನಿಲ್ಲಬಹುದು ಎಂಬ ನಂಬಿಕೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದರು.

ಅವರು ಹಲವಾರು ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ಬಾಂಬೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದರು, ಸುಧಾರಕರು, ಕವಿಗಳು, ಕ್ರಾರಿಕೋದ್ಯಮಿಗಳು ಮತ್ತು ರಾಜಕೀಯ ನಾಯಕರಿಂದ ತುಂಬಿದ್ದ ನಗರದ ಚೈತನ್ಯವನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿದರು. ಎಂದಿಗೂ ಗಮನ ಸೆಳೆಯಲು ಬಯಸದಿದ್ದರೂ, ಆಚಾರ್ಯರು ತಮ್ಮ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕ ಕಾರ್ಯ ನೀತಿ, ನಮ್ಮತೆ ಮತ್ತು ಅಚಲ ಶಿಸ್ತಿಗಾಗಿ ತಮ್ಮ ಗೇಳೆಯರಲ್ಲಿ ಹೆಸರುವಾಸಿಯಾದರು.

1929ರ ಸುಮಾರಿಗೆ, ಬಾಂಬೆಯಿಂದ ಹಿಂದಿರುಗಿದ ನಂತರ, ಜಿ.ಎ. ಆಚಾರ್ಯರು ತಮ್ಮ ಹುಟ್ಟಿರು ಗೌರಿಬಿದನೂರಿನ ಬಳಿಯ ಗೌಡಗರೆ ಎಂಬ ಹಳ್ಳಿಯ ಶಾರದಾ ಬಾಯಿ ಎಂಬ ಸುಂದರ ಮತ್ತು ನಿಷ್ಠಾವಂತ ಮಹಿಳೆಯನ್ನು ವಿವಾಹವಾದರು. ಈ ಮದುವೆ ಅವರಿಗೆ ವ್ಯಾಯಕ್ಕಿಕ ಸಂತೋಷ ತಂದಿತು, ಆದರೆ ಅದು ಅವರ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಧೈಯವನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಲಿಲ್ಲ. ದೇಶಕ್ಕಾಗಿ ಅವರ ಬದ್ದತೆ ಎಂದಿನಂತೆ ಬಲವಾಗಿತ್ತು ಮತ್ತು ಆ ಪ್ರಯಾಣದಲ್ಲಿ ಶಾರದಾ ಬಾಯಿ ಅವರನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಬೆಂಬಲಿಸುತ್ತಿದ್ದರು.

ಮದುವೆಯ ನಂತರವೂ, ಆಚಾರ್ಯರು ಖಾದಿ ಮತ್ತು ಸ್ವದೇಶಿ ಸರಕುಗಳನ್ನು ವ್ಯಾಪಾರ ಉದ್ದೇಶವಾಗಿ ಅಲ್ಲ, ಬದಲಾಗಿ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಕರ್ತವ್ಯವಾಗಿ ಪ್ರಕಾರ ಮಾಡುವುದನ್ನು ಮುಂದುವರೆಸಿದರು. ಅವರ ಕೆಲಸವು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಅನಿಶ್ಚಯತೆ ಮತ್ತು ದೀಪ್ರಕಾಲೀನದಾಗಿತ್ತು ಆದರೆ ಅವರು ಎಂದಿಗೂ ಹಿಂಜರಿಯಲ್ಲಿ. ಅವರಿಗೆ, ಆ ಕೆಲಸವು ಪಲಿತ್ವವಾಗಿತ್ತು.

ಆಚಾರ್ಯರ ಜೀವನದ ಈ ಹಂತವು ಅವರ ಪಾತ್ರದ ಬಗ್ಗೆ ನಿಷಾಯಕವಾದದ್ದನ್ನು ಬಹಿರಂಗಪಡಿಸಿತು. ಅವರಿಗೆ ಅಲ್ಲಾವಧಿಯ ಯಶಸ್ವಿ ಅಥವಾ ಮನುಷ್ಯರು ಆಸಕ್ತಿ ಇರಲ್ಲ. ಅವರು ತಮ್ಮ ಜೀವನದುದ್ದಕೂ ಆಳವಾದದ್ದನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸುತ್ತಿದ್ದರು, ಸಾಂಗಳಿಗಳು, ತತ್ವಗಳ ಮೇಲೆ ಬೇರೂರಿದ್ದರು.

ರಾಜಕೀಯ ಸಾಫ್ತಂತ್ರ್ಯಕ್ಕೆ ಆರ್ಥಿಕ ಸಾಫ್ತಂತ್ರ್ಯ ಅತ್ಯಗತ್ಯ ಎಂದು ಅವರು ನಂಬಿದ್ದರು. ಭಾರತದ ಭವಿಷ್ಯವು ಪ್ರತಿಭಟನೆಯಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಭವಿಷ್ಯದ ಹೀಳಿಗೆಗೆ ಸೇವೆ ಸಲ್ಲಿಸುವ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು, ಕ್ರಾರಿಕೆಗಳು ಮತ್ತು ಆಲೋಚನೆಗಳನ್ನು ರಚಿಸುವುದು, ಬೆಂಬಲಿಸುವುದು ಮತ್ತು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಲ್ಲಿ ಹಾಗೂ ಉತ್ಪಾದನೆಯಲ್ಲಿದೆ ಎಂದು ಅವರು ನಂಬಿದ್ದರು.

ಈ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಅವರು ಮಾಡಿದ ಆಯ್ದುಗಳು ನಂತರ ಕ್ರಾರಿಕೆ, ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣ ಮತ್ತು ಲೋಕೋಪಕಾರದಲ್ಲಿ ಅವರ ಒಳಗೊಳ್ಳುವಿಕೆಗೆ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನ ನೀಡಿದವು. ಬಾಂಬೆ ಮತ್ತು ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ, ಆಲೋಚನೆಗಳು ಜನರನ್ನು ಹೇಗೆ ಚಲಿಸಬಹುದು - ಮತ್ತು ಕ್ರಿಯೆಯು ರಾಷ್ಟ್ರವನ್ನು ಹೇಗೆ ರೂಪಿಸಬಹುದು ಎಂಬುದನ್ನು ಅವರು ನೋಡಿದ್ದರು.

ಆಚಾರ್ಯರು ತಮ್ಮ ಮಾರ್ಗವನ್ನು - ಕೇವಲ ಪ್ರತಿಭಟನೆಯಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲ, ಬದಲಾಗಿ ರಚನಾತ್ಮಕ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಎಂದು ಕಂಡುಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಇದು ಅವರ ಜೀವನದ ಕೇಂದ್ರ ವಿಷಯವಾಗಿ ಉಳಿಯುತ್ತದೆ.

ರಾಷ್ಟ್ರವನ್ನ ಬೆಳ್ಗಿಸುವುದು - ಬೆಂಗಾಲ್ ಲ್ಯಾಂಪ್ಸ್ ನ ಕಢೆ

1930ರ ದಶಕದ ಆರಂಭದಲ್ಲಿ, ಭಾರತದ ಸ್ವದೇಶಿ ಮನೋಭಾವವು ಹೊಸ ಹಂತವನ್ನ ಪ್ರವೇಶಿಸಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ರಾಜಕೀಯ ಸಾತ್ವಂತ್ಯಕ್ಷಾಗಿ ಹೋರಾಟವು ಬಲಗೊಳ್ಳುತ್ತಿತ್ತು, ಆದರೆ ಆ ಕಾಲದ ಹೆಚ್ಚು ದಾರ್ಶನಿಕ ಚಿಂತಕರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಹೊಸ ಪ್ರಶ್ನೆ ಉದ್ಘಾಟಿಸಿತ್ತು: ಭಾರತ ಆರ್ಥಿಕವಾಗಿ ಸ್ವಾವಲಂಬಿಯಾಗಬಹುದೇ? ದೇಶವು ವಿದೇಶಿ ವಸ್ತುಗಳನ್ನ ಬಹಿಷ್ಕರಿಸುವುದು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ, ತನ್ನದೇ ಆದ ವಸ್ತುಗಳನ್ನ ತಯಾರಿಸಬಹುದೇ? ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಜಿ.ಎ. ಆರ್ಕಾಯ್ ಅವರ ಜೀವನದ ದಿಕ್ಕನ್ನೇ ಬದಲಾಯಿಸುವ ಮತ್ತು ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಕ್ರಾರಿಕಾ ಭೂದೃಶ್ಯವನ್ನೇ ಹಲವು ವಿಧಗಳಲ್ಲಿ ಬದಲಾಯಿಸುವ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಜಾಹೀರಾತನ್ನು ನೋಡಿದರು.

ಕಲ್ಪತ್ರಾದ ಜಾದವಾಪುರ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದ ವಿಜಾಪುರ ಪ್ರೌಢಸರ್ ಸುರೇಂದ್ರ ಕುಮಾರ್ ರಾಯ್ ಸಾಗ್ನಿಸಿದ ಬೆಂಗಾಲ್ ಲ್ಯಾಂಪ್ಸ್ ಎಂಬ ಹೊಸದಾಗಿ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಲಾದ ಕಂಪನಿಯು ಈ ಜಾಹೀರಾತನ್ನು ಬಿಡುಗಡೆ ಮಾಡಿತ್ತು. ಬಹುತೇಕ ಎಲ್ಲಾ ರೀತಿಯ ಉತ್ಸನ್ಮಾನಗಳನ್ನು ಆಮದು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳತ್ತಿದ್ದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾತ್ ಬಲ್ಪಗಳನ್ನು ತಯಾರಿಸುವುದು ಕಂಪನಿಯ ಕನಸು ಮತ್ತು ಮಹತ್ವಕಾಂಕ್ಷೆಯಾಗಿತ್ತು. ಬೆಂಗಾಲ್ ಲ್ಯಾಂಪ್ಸ್ ಕಂಪನಿಯು ದೇಶಭಕ್ತ ಭಾರತೀಯರು ಷೇರುಗಳನ್ನು ಖರೀದಿಸುವ ಮೂಲಕ ಕಂಪನಿಯಲ್ಲಿ ಹೊಡಿಕೆ ಮಾಡುವಂತೆ ಕರೆ ನೀಡುತ್ತಿತ್ತು.

ಹೆಚ್ಚಿನವರಿಗೆ ಇದು ಕೇವಲ ಮತ್ತೊಂದು ವ್ಯಾಪಾರ ಆಕರ್ಷಣೆಯಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಆಚಾರ್ಯರಿಗೆ ಇದು ಒಂದು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಧ್ಯೇಯವಾಗಿತ್ತು. ಭಾರತೀಯ ನಿರ್ಮಿತ ಬಲ್ಪಗಳನ್ನು ಮಾರಾಟ ಮಾಡುವುದು ಕೇವಲ ವಾಣಿಜ್ಯ ಅವಕಾಶವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ - ಇದು ಭಾರತದ ಸಾಂತಂತ್ಯದ ಹಾದಿಯನ್ನು ಬೆಳಗಿಸುವ ಒಂದು ಮಾರ್ಗವಾಗಿತ್ತು. ಕನಾರ್ಟಕದಾದ್ಯಂತ ಬೆಂಗಾಲ್ ಲ್ಯಾಂಪ್ಸ್ ನ ಷೇರುಗಳನ್ನು ಪ್ರಚಾರ ಮಾಡುವ ಮತ್ತು ಮಾರಾಟ ಮಾಡುವ ಸಾಂಪನ್ಮೂಲ ಅವರು ತಕ್ಷಣವೇ ಕೃಗತಿಕೊಂಡರು.

ಒಬ್ಬ ಹೊಡಿಕೆದಾರರಿಂದ ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಹೊಡಿಕೆದಾರರಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾ, ಭಾರತೀಯ ಕಂಪನಿಯಲ್ಲಿ ಷೇರುಗಳನ್ನು ಖರೀದಿಸುವುದು ದೇಶಭಕ್ತಿಯ ಕ್ಷಯ ಎಂದು ಅವರು ಜನರಿಗೆ ಮನವರಿಕೆ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟರು. ಮತ್ತು ಅದು ಕೆಲಸ ಮಾಡಿತ್ತು. ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆ ಮತ್ತು ದೃಢನಿಶ್ಚಯದಲ್ಲಿ ನೆಲೆಗೊಂಡಿದ್ದು

ಅವರ ಮನವೋಲಿಸುವ ಶಕ್ತಿಯು ಹೊಸ ಉದ್ಯಮಕ್ಕೆ ಪ್ರಮುಖ ಹಂತವನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸಲು ಸಹಾಯ ಮಾಡಿತು.

1932ರಲ್ಲಿ ಬೆಂಗಾಲ್ ಲ್ಯಾಂಪ್ಸ್ ಉತ್ಪಾದನೆಯನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದಾಗ, ಆಚಾರ್ಯರಿಗೆ ಅವರ ಆಯೋಗದ ಭಾಗವಾಗಿ ಮೊದಲ ಬ್ಯಾಚ್ ಲಿದ್ಯುತ್ ಬಲ್ವಗಳ ಒಂದು ಸರಕನ್ನು ಕಳುಹಿಸಲಾಯಿತು. ಆದರೆ ಅವುಗಳನ್ನು ಕೇವಲ ಲಾಭಕ್ಕಾಗಿ ಮಾರಾಟ ಮಾಡುವ ಬದಲು, ಅವರು ಒಮ್ಮೆ ಖಾದಿಯನ್ನು ಮಾರಾಟ ಮಾಡಿದಂತೆಯೇ ಅದೇ ಉತ್ಪಾದಿಸಿದಂದ ಭಾರತದ ಸಾಮರ್ಥ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು, ಉತ್ಪಾದ ಮತ್ತು ಆಳವಾದ ನಂಬಿಕೆಯಾಂದಿಗೆ ಅವುಗಳನ್ನು ಮಾರಾಟ ಮಾಡಿದರು.

ಈ ಆರಂಭಿಕ ಮಾರಾಟಗಳ ಯಶಸ್ವಿ ಸಂಸ್ಥಾಪಕರ ಗಮನ ಸೇಳೆಯಿತು, ಅವರು ಆಚಾರ್ಯರನ್ನು ಅಭಿನಂದಿಸುತ್ತಾ ಹೆಚ್ಚು ಜೈವಚಾರಿಕ ಪಾತ್ರವನ್ನು ವಹಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಿಸಿದರು. ಅವರು ಹೇರುಗಳನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿದರು, ಕಂಪನಿಯ ಏಜೆಂಟ್ ಆದರು ಮತ್ತು ಕಾಲಾನಂತರದಲ್ಲಿ, ನಿದೇಶಕರ ಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಮತ್ತು ಅಂತಿಮವಾಗಿ ಅಧ್ಯಕ್ಷರ ಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಏರಿದರು.

ವರ್ಷಗಳ ನಂತರ, 1971 ರಲ್ಲಿ, ಆಚಾರ್ಯರ ಅವಿರತ ಪ್ರಯತ್ನಗಳಿಗೆ ಧನ್ಯವಾದಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತಾ, ಬೆಂಗಾಲ್ ಲ್ಯಾಂಪ್ಸ್ ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ಪೂರ್ವ ಪ್ರಮಾಣದ ಉತ್ಪಾದನಾ ಘಟಕವನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿತು. ಅದರ ಉತ್ಪಾದನೆಯ ಪ್ರಮಾಣಕ್ಕೆ ಅಧ್ಯಕ್ಷರವು 1,500 ಕ್ರೋ ಹೆಚ್ಚು ಕಾಲೀನಕರನ್ನು ನೇಮಿಸಿಕೊಂಡಿತು ಮತ್ತು ದಕ್ಷಿಣ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಳೀಯ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದಾಯಿತು.

ಆದರೆ ಅವರು ಆರಂಭಿಕ ಒಂದು ಭಾರತೀಯ ಬೆಳೆಕಿನ ಕಂಪನಿಯನ್ನು ಮುನ್ನಡೆಸಿದರೂ ಸಹ ಆಚಾರ್ಯರು ನೆಲೆಗೊಂಡಿರಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಅವರು ಲಾಭದಿಂದ ನಡೆಸಲ್ಪಡಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಬದಲಾಗಿ ಉದ್ದೇಶದಿಂದಲೇ ಮುನ್ನಡೆಸಲ್ಪಟ್ಟರು. ಅವರಿಗೆ, ಭಾರತೀಯ ಉದ್ಯಮವನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸುವುದು ದೇವಾಲಯವನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸುವಷ್ಟೇ ಪಲಿತ್ರಾಗಿತ್ತು ಏಕೆಂದರೆ ಎರಡೂ ಜನರ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಕನ್ನು ತರುತ್ತೇವೆಂದು ತಿಳಿದಿದ್ದರು.

ಬೆಂಗಾಲ್ ಲಾಂಬಣ್ಯ ಕಂಧ ಕೇವಲ ವ್ಯವಹಾರದ ಕಂಧೆಯಲ್ಲ. ನಿಜವಾದ ಸ್ವರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಕೇವಲ ಪ್ರತಿಭಟನೆಯಲ್ಲ, ಉತ್ತಾದನೆಯೇ ಬೇಕು ಎಂದು ಕಂಡ ಸಾಫ್ತಂತ್ರ್ಯ ಹೋರಾಟಗಾರ, ಕೃಗಾರಿಕಾ ದಾರ್ಶನಿಕನ ಕಂಧ ಇದು ಮತ್ತು ಅವರು ಆಗಾಗ್ ನಂಬಿದ್ದಂತ "ರಾಷ್ಟ್ರದ ನೆನಪಿಗಾಗಿ ಮೇಣದಬತ್ತಿಯನ್ನು ಹಚ್ಚಿದರೆ ಸಾಲದು. ನಾವು ರಾಷ್ಟ್ರವನ್ನೇ ಬೆಳೆಗಿಸಬೇಕು" ಎಂಬ ಚಿಂತನೆ.

ಸಮಗ್ರತೆಯೊಂದಿಗೆ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ

.....

ಅನೇಕ ಜನರಿಗೆ, "ಸಾಫ್ಟೆಂತ್ರ್ಯೂ ಹೋರಾಟ್‌ಗಾರ್" ಮತ್ತು "ಕ್ಷೇತ್ರಗಳ ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ" ಎಂಬ ಪದಗಳು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಒಂದೇ ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಜಿ.ಎ. ಆಚಾರ್ಯರು ಎರಡನ್ನೂ ವಿರೋಧಾಭಾಸವಾಗಿ ಅಲ್ಲ, ಬದಲಾಗಿ ಮೌಲ್ಯಗಳು ಮತ್ತು ದೃಷ್ಟಿಕೋನಗಳ ಪ್ರಜಾತ್ವಪೂರ್ವಕ ವಿಶ್ಲಷಣವಾಗಿ ಸಾಕಾರಗೊಳಿಸಿದರು.

ಸ್ವದೇಶಿ ಸರಕುಗಳನ್ನು ಪ್ರಕಾರ ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಯೋವನವನ್ನು ಕಳೆದ ಅವರು ಭಾರತದ ಸಾಫ್ಟೆಂತ್ರ್ಯೂ ಪ್ರಯಾಣದಲ್ಲಿ ಹೊಸ ಪಾತ್ರವನ್ನು ವಹಿಸಿಕೊಂಡರು: ಜವಾಬ್ದಾರಿಯತ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳ ಮೂಲಕ ಸಾಫ್ಟೆಂತ್ರ್ಯೂ ಆರ್ಥಿಕತೆಯನ್ನು ನೀರ್ವಹಿಸಲು ಸಹಾಯ ಮಾಡುವುದು.

ಆಚಾರ್ಯರಿಗೆ, ಕೈಗಾರಿಕೀಕರಣವು ಸಂಪತ್ತನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸುವುದರ ಬಗ್ಗೆ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೇ, ಉದ್ಯೋಗಗಳನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸುವುದು, ಉದ್ಯಮಗಳನ್ನು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಿಸುವುದು ಮತ್ತು ಭಾರತೀಯ ಕಾಲ್ಯಾಂಕರಿಗೆ ಘನತೆಯನ್ನು ಪುನಃಸಾಫ್ತಪಿಸುವುದರ ಬಗ್ಗೆ ಚಿಂತನೆಯಿತ್ತು.

ಬೆಂಗಾಲ್ ಲಾಂಪ್ಸ್‌ನೋಂದಿಗಿನ ಯಶಸ್ವಿನ ನಂತರ, ಅವರು ಹಲವಾರು ಪ್ರವರ್ತಕ ವ್ಯವಹಾರಗಳಲ್ಲಿ, ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ, ಮಾರ್ಗದರ್ಶಕ ಶಕ್ತಿಯಾದರು, ಅದು ವೇಗವಾಗಿ ಕೈಗಾರಿಕಾ ಕೇಂದ್ರವಾಗಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿತ್ತು.

ಅವರ ಪ್ರಮುಖ ಕೋಡುಗೆಗಳಲ್ಲಿ:

- ದಕ್ಷಿಣ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಇದ್ದ ಕೆಲವೇ ಕೆಲವು ಲ್ಯಾಟೆಂಗ್ ವಲಯದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಳೀಯ ಉತ್ಪಾದನೆಯನ್ನು ಉತ್ತೇಜಿಸುವ ಸರ್ಕಾರಿ ಬೆಂಬಲಿತ ಉಪಕ್ರಮವಾದ ಮೈಸೂರು ಲಾಂಪ್ ವರ್ಕ್‌ ಅನ್ನು ಸಾಫ್ತಪಿಸುವಲ್ಲಿ ಅವರು ಪ್ರಮುಖ ಪಾತ್ರ ವಹಿಸಿದ್ದರು.
- 1944 ರಲ್ಲಿ ಅವರು ಮೈಸೂರು ಸಾರ್ವಂಡಡ್‌ ಬ್ಯಾಂಕ್ ಲಿಮಿಟೆಡ್‌ನ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಾಗಿ ಸೇವೆ ಸಲ್ಲಿಸಿದರು. ವಸಾಹತುಶಾಹಿ ಯುಗದಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯನೊಬ್ಬ ಬ್ಯಾಂಕಿಂಗ್ ವಲಯದಲ್ಲಿ ನಾಯಕತ್ವ ವಹಿಸಿದ ಒಂದು ಅವರೂಪದ ಉದಾಹರಣೆ. ಅವರ ಉಸ್ತುವಾರಿಯಲ್ಲಿ, ಬ್ಯಾಂಕ್ ಸ್ಥಳೀಯ ಉದ್ಯಮಿಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಸಣ್ಣ ವ್ಯಾಪಾರಿಗಳನ್ನು ಬೆಂಬಲಿಸಿತು.

- ಆರ್ಥಿಕ ಭದ್ರತೆಯು ಅನೇಕರಿಗೆ ಇನ್ನೂ ಹೊಸ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಯಾಗಿದ್ದು ಸಮಯದಲ್ಲಿ, ಅವರು ರಿಲಯನ್ ಅಶ್ಲೋರೆನ್ ಕಂಪನಿಯೊಂದಿಗೆ ಸಂಬಂಧ ಹೊಂದಿದ್ದರು, ಅದು ವ್ಯವಹಾರಗಳು ಮತ್ತು ವ್ಯಕ್ತಿಗಳಿಗೆ ವಿಮೆಯನ್ನು ನೀಡುತ್ತಿತ್ತು.
- ಅವರು ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಪ್ರಮುಖ ಪ್ರಯಾಣ ಸಂಸ್ಥೆಯಾದ ರಾಮವೋಹನ್ ಅಂಡ ಕಂಪನಿಯ ಮುಖ್ಯಸ್ಥರಾಗಿದ್ದರು, ಇದು ಹೊಸದಾಗಿ ಸ್ವತಂತ್ರಗೊಂಡ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಅಗತ್ಯವಾದ ಲಾಜಿಸ್ಟಿಕ್ಲ್ ನೆಟ್‌ವರ್ಕ್‌ಗಳನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಲು ಸಹಾಯ ಮಾಡಿತ್ತು.
- 1947-48 ರಲ್ಲಿ, ಅವರು ಕನಾರ್ಕಿಕ ವಾಣಿಜ್ಯ ಮತ್ತು ಕ್ರೊಗಾರಿಕಾ ಒಕ್ಕೂಟದ (FKCCI) ಅಧ್ಯಕ್ಷರಾಗಿ ಆಯ್ದುಯಾದರು. ಇದು ಪ್ರಚಂಡ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಪರಿವರ್ತನೆಯ ಸಮಯವಾಗಿತ್ತು ಮತ್ತು ಅವರ ನಾಯಕತ್ವವು ಸ್ಥಳೀಯ ಉದ್ಯಮವನ್ನು ಸಮರ್ಪಿತೆ, ಸರಳತೆ ಮತ್ತು ಸ್ವಾವಲಂಬನೆಯ ಮೇಲೆ ಕೇಂದ್ರೀಕರಿಸುವ ಮೂಲಕ ರೂಪಿಸಲು ಸಹಾಯ ಮಾಡಿತ್ತು.

ಸ್ವತಂತ್ರ್ಯದ ನಂತರದ ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ, ಅವರು ಮೈಸೂರು ಸಂವಿಧಾನ ಸಭೆಯ ಸದಸ್ಯರಾಗಿಯೂ ಸೇವೆ ಸಲ್ಲಿಸಿದರು (1948-1952), ಇದು ರಾಜಪ್ರಭುತ್ವದಿಂದ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವ ಆಡಳಿತಕ್ಕ ಪರಿವರ್ತನೆಯ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ರಾಜ್ಯದ ವ್ಯವಹಾರಗಳನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸುವಲ್ಲಿ ಪ್ರಮುಖ ಪಾತ್ರ ವಹಿಸಿತು. ಆಚಾರ್ಯರು ಸಾಕಾರಗೊಳಿಸಿದ ಪ್ರಬುದ್ಧತೆ,

ಸಮತೋಲನ ಮತ್ತು ಥಾಂತ ರಾಜನೀತಿ ಗುಣಗಳಿಗೆ ಕರೆ ನೀಡಿದ ಅವಧಿಯಾಗಿತ್ತು.

ಹಲವಾರು ಹಿರಿಯ ಹುದ್ದೆಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದರೂ, ಅವರು ಎಂದಿಗೂ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಬೆನ್ನುತ್ತಲಿಲ್ಲ. ಅವರು ಯಾವುದೇ ಅಡ್ಡದಾರಿಗಳನ್ನು ಬಳಸಲಿಲ್ಲ, ಯಾವುದೇ ಉಬ್ಬಿಸುವ ಭಾಷಣಗಳನ್ನು ನೀಡಲಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ವೇಯಕ್ತಿಕೆ ಪ್ರಚಾರವನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಿದರು. ಮೈಸೂರು ಮಹಾರಾಜರು ಅವರಿಗೆ 'ಧರ್ಮ ಪ್ರಕಾಶ' ಎಂಬ ಗೌರವಾನ್ವಿತ ಬಿರುದನ್ನು ನೀಡಿದಾಗಲೂ, ಅವರು ಅದನ್ನು ತಮ್ಮ ವೇಯಕ್ತಿಕೆ ಅಥವಾ ವೃತ್ತಿಪರ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಎಂದಿಗೂ ಬಳಸಲಿಲ್ಲ.

ಜಿ.ಎ. ಆಚಾರ್ಯ ಅವರಿಗೆ, ಉದ್ಯಮವು ಕೇವಲ ಸರಕುಗಳನ್ನು ಉತ್ಪಾದಿಸುವುದಲ್ಲ, ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ಸೇವೆ ಸಲ್ಲಿಸುವುದಾಗಿತ್ತು. ಸ್ವದೇಶಿ ಮೇಲಿನ ಅವರ ನಂಬಿಕೆ ಎಂದಿಗೂ ಕಡಿಮೆಯಾಗಲಿಲ್ಲ. ಬ್ಯಾಂಕ್ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಾಗಿರಲೀ, ಕಾರ್ಮಾನ ಸಂಸ್ಥಾಪಕರಾಗಿರಲೀ ಅಥವಾ ಬೋಡ್‌ರೂ ರೂಂ ನಾಯಕರಾಗಿರಲೀ, ಅವರು ಘೋಷಣೆಗಳೊಂದಲ್ಲಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗಳೊಂದಿಗೆ ಭಾರತದ ಹೃದಯ ನಿರ್ಮಾಣದಲ್ಲಿ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಹೋರಾಟಗಾರರಾಗಿ ಉಳಿದರು.

ಭವಿಷ್ಯದ ನಿರ್ಮಾಣ - ಒಂದು ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಂಸ್ಕೃತಿ

ಭಾರತೀಯ ಕ್ಯಾರಿಕೆಗಳಿಗೆ ಜಿ.ಎ. ಆಚಾರ್ಯರ ಸಂದರ್ಶನ ಸ್ವದೇಶಿಯಾಗಿದ್ದರೆ, ಶಿಕ್ಷಣವು ಭವಿಷ್ಯದ ಹೀಗೆ ಅವರ ಕೊಡುಗೆಯಾಗಿದೆ. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಯುವ ಭಾರತೀಯನು ಕಲಿಯಲು, ಬೆಳೆಯಲು ಮತ್ತು ತಮ್ಮದೇ ಆದ ಹಣೆಬರಹವನ್ನು ರೂಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಅವಕಾಶವನ್ನು ಪಡೆದಾಗ ಮಾತ್ರ ನಿಜವಾದ ಸಾಫ್ತಿಂತ್ರವನ್ನು ಸಾಧಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಅವರು ನಂಬಿದ್ದರು.

ಶಿಕ್ಷಣ ಸೀಮೆತವಾಗಿದ್ದ ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ, ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಗ್ರಾಮೀಣ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ, ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ನಗರಗಳಿಗೆ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಹಳ್ಳಿಗಳಿಗೂ ತರುವ ಅಗತ್ಯವನ್ನು ಆಚಾರ್ಯರು ಗುರುತಿಸಿದರು. ಈ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಅವರ ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರಭಾವಶಾಲೆ ಕೊಡುಗೆಯಂದರೆ 1943 ರಲ್ಲಿ

ಗೌರಿಬಿದನೂರಿನಲ್ಲಿ ಆಚಾರ್ಯ ಪೌರ್ಣಶಾಲೆಯನ್ನು ಸಾಫ್ಟ್‌ಪ್ರೋಫ್ಟ್‌ಸ್ಟಾರ್ಟ್‌ಪ್ರೋಫ್ಟ್ ಇದು ಇಡೀ ತಾಲ್ಲೂಕಿನ ಮೊದಲ ಪೌರ್ಣಶಾಲೆಯಾಗಿದೆ.

ಗಾರ್ವಿಣ ಹಿನ್ನಲೆಯ ಮಕ್ಕಳು ಪಾಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಹಂತವನ್ನು ವೀರಿ ಓದುವ ಕನಸು ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ, ಈ ಶಾಲೆಯು ಉತ್ತಮ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಿಲಾಯಿತು. ಕೃಷಿ ಮತ್ತು ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ವರ್ಗದ ಕುಟುಂಬಗಳ ಸಾಮಿರಾರು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಗುಣಮಟ್ಟದ ಶೀಕ್ಷಣವನ್ನು ಪಡೆದರು, ಹೂಸ ಹೀಳಿಗೆಯ ಶೀಕ್ಷಕರು, ಎಂಜಿನಿಯರ್‌ಗಳು, ಕಲಾವಿದರು ಮತ್ತು ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಸೇವಕರಿಗೆ ಅಡಿಪಾಯ ಹಾಕಿದರು.

ಆಚಾರ್ಯ ರವರು ಅಲ್ಲಿಗೆ ನೀಲ್ಲಲಿಲ್ಲ. ದೀಪ್ರಕಾಲೀನ ಸುಸ್ಥಿರತೆ ಮತ್ತು ಮುಂದಿನ ಬೆಳೆವಣಿಗೆಯನ್ನು ಖಚಿತಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು, ಅವರು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಮತ್ತು ಗಾರ್ವಿಣ ಶೀಕ್ಷಣ ಸಂಖ್ಯೆವನ್ನು (NREA) ಸಾಫ್ಟ್‌ಪ್ರೋಫ್ಟ್ ಸಹಾಯ ಮಾಡಿದರು, ಇದು ಇಂದು ಗೌರಿಬಿದನೂರಿನ ಸುತ್ತಮುತ್ತಲಲ್ಲಿ ಏಳು ಶೀಕ್ಷಣ ಸಂಸ್ಥೆಗಳ ಜಾಲವನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸುತ್ತಿದೆ. ಈ ಶಾಲೆಗಳು ಮತ್ತು ಕಾಲೇಜುಗಳು ಪ್ರತಿ ವರ್ಷ 2,500 ಕೂಟ ಹೆಚ್ಚು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಕೇಗೆಟುಕುವ, ಮೌಲ್ಯಾಧಾರಿತ ಶೀಕ್ಷಣವನ್ನು ನೀಡುತ್ತಲಿವೆ.

ಶೀಕ್ಷಣದ ಬಗೆಗಿನ ಅವರ ಬದ್ದತೆ ಬೆಂಗಳೂರಿಗೂ ವಿಸ್ತರಿಸಿತು, ಅಲ್ಲಿ ಅವರು ಆಚಾರ್ಯ ಪಾಠಶಾಲಾ ಸಂಸ್ಥೆಗಳ ಸಮೂಹವನ್ನು ಬಲಪಡಿಸುವಲ್ಲಿ ನಿಷಾರ್ಥಕ ಪಾತ್ರ ವಹಿಸಿದರು. ಅದರ ರಚನೆಯ ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಅವರು ಅಧ್ಯಕ್ಷರಾಗಿ ಸೇವೆ ಸಲ್ಲಿಸಿ ಸದರಿ ಸಂಸ್ಥೆಯ, ಸಾಧಾರಣ ಆರಂಭದಿಂದ ಪೌರ್ಣಶಾಲೆ, ಪಾಲಿಟೆಕ್ನಿಕ್ ಮತ್ತು ಪದವಿ ಕಾಲೇಜು ಸೇರಿದಂತೆ ಗೌರವಾನ್ವಿತ ಸಂಸ್ಥೆಗಳ ಸಮೂಹವಾಗಿ ಅದರ ಬೆಳೆವಣಿಗೆ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನ ನೀಡಿದರು.

ಅವರ ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ಪರಂಪರೆಯ ಮತ್ತೊಂದು ಪ್ರಮುಖ ಅಧ್ಯಾಯವೆಂದರೆ ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಎಂಜಿನಿಯರಿಂಗ್ ಕಾಲೇಜು - ಶ್ರೀ ಎಂ. ಚಿನ್ನಸ್ವಾಮಿ ಮತ್ತು ಪ್ರೇ. ಸುಭಾಷ ರಾವ್ ಅವರೊಂದಿಗೆ, ಜಿ.ಎ. ಆಚಾರ್ಯ ರವರು ಅದರ ಸಾಫ್ಟ್‌ಪರ್ಕ ನಾಯಕರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರು. ಆದರೆ ನಾಯಕತ್ವಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ, ಅವರು ಕಾಲೇಜು ವಿಳಂಬವಿಲ್ಲದೆ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆಯುವುದನ್ನು ಖಚಿತಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಭೂಮಿ ಮತ್ತು ಕಟ್ಟಡವನ್ನು ದಾನ ಮಾಡುವ ಮೂಲಕ ಮತ್ತು ತಮ್ಮ ಸ್ವಂತ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳಿಂದ ಆರಂಭಿಕ ವೆಚ್ಚಗಳನ್ನು ಭರಿಸುವ ಮೂಲಕ ಅಸಾಧಾರಣ ವ್ಯಾಯಕ್ಕಿರು ಕೊಡುಗೆಗಳನ್ನು ನೀಡಿದರು.

ತಮ್ಮ ತಂದೆ ಶ್ರೀ ಗುಂಡಾಚಾರ್ಯ ಅವರ ಸ್ವರಣಾಧರ ಗೌರಿಬಿದನೂರಿನ ಸರ್ಕಾರಿ ಪಶುವೆದ್ಯಕ್ಕಿಯ ಆಸ್ತಿತ್ವಗೆ ಕಟ್ಟಡವನ್ನು ದಾನ ಮಾಡಿದಾಗ ಅವರ ಉರಿನ ಮೇಲಿನ ಪ್ರೀತಿ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಪ್ರತಿಫಲಿಸಿತು. ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಸೇವೆ ಅವರಿಗೆ ಯಾವಾಗಲೂ ವ್ಯಾಯಕ್ಕಿರುವಾಗಿತ್ತು ಎಂಬುದನ್ನು ಇದು ನೆನಪಿಸಿತು.

ಅವರು ನಿರ್ಮಿಸಲು ಸಹಾಯ ಮಾಡಿದ ಸಂಸ್ಥೆಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಯಾವುದೇ ಅಭ್ಯರ, ರಾಜಕೀಯ ಕಾರ್ಯಸೂಚಿ ಅಥವಾ ವ್ಯಾಯಕ್ಕಿರುವ ಲಾಭವಿಲ್ಲದೆ ಅವುಗಳನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿದ ರೀತಿ ಕೂಡ ಎದ್ದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಅವರ ಗುರಿ ಸರಳವಾಗಿತ್ತು: ಸ್ವಾತಂತ್ಯದ ಪ್ರಯೋಜನಗಳು ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಹೆಚ್ಚಿ, ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಮತ್ತು ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಯುವ ಕನಸುಗಾರನನ್ನು ತಲುಪುವಂತೆ ಮಾಡುವುದಾಗಿತ್ತು.

ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಮತ್ತು ಕನ್ನಡದ ಪೋರ್ಚ್

ಜಿ.ಎ. ಆಚಾರ್ಯರು ಕಾಬಾರ್ನೆಗಳನ್ನು ನಿರ್ವಿಷಿದಾಗ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತನ್ನು ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು ಎಂದಿಗೂ ಮರೆತ್ತಿಲ್ಲ. ಅವರಿಗೆ, ಭಾರತದ ಸಾರವು ಅದರ ಆರ್ಥಿಕತೆ ಅಥವಾ ರಾಜಕೀಯದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಅದರ ಭಾಷೆ, ಸಾಹಿತ್ಯ, ವೌಲ್ಯಗಳು ಮತ್ತು ಮನೋಭಾವದಲ್ಲಿದೆ. ನಿಜವಾದ ಸ್ವತಂತ್ರ ರಾಷ್ಟ್ರವು ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕವಾಗಿಯೂ ಮತ್ತು ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸದಿಂದಲೂ ಬೇರೂರಿರಬೇಕು ಎಂದು ಅವರು ನಂಬಿದ್ದರು.

ಆಚಾರ್ಯರಿಗೆ ಕನ್ನಡದ ಮೇಲೆ, ಅವರ ಜನರ ಭಾಷೆ ಮತ್ತು ಅವರ ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಆಳವಾದ ಮತ್ತು ಶಾಶ್ವತವಾದ ಪ್ರೀತಿ ಇತ್ತು. ಅವರು ಸ್ವತಃ ಕೆವಿ ಅಥವಾ ಬರಹಗಾರರಾಗಿರಲ್ಲಿಲ್ಲ,

ಆದರೆ ಅವರು ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಮತ್ತು ಪತ್ರಿಕೋದ್ಯಮದ ಬಲವಾದ ಮತ್ತು ಸ್ವಿರ ಬೆಂಬಲಿಗರಾಗಿದ್ದರು. ಅವರು ಬರಹಗಾರರು, ಸಂಪಾದಕರು, ಸಣ್ಣ ಪ್ರಕಟಣೆಗಳು ಮತ್ತು ಉದಯೋನುಖ ಕಲಾವಿದರಿಗೆ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ಮತ್ತು ಆಗಾಗ್ನ ಆರ್ಥಿಕ ಸಹಾಯವನ್ನು ನೀಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಆ ಯುಗದ ಅನೇಕ ಕನ್ನಡ ಬರಹಗಾರರು ಮತ್ತು ಚಿಂತಕರು "ಆಚಾರ್ಯರು" ಕಷ್ಟದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ಮನ್ಮಣಿಯನ್ನು ಬಯಸದೆ ಅವರನ್ನು ಹೇಗೆ ಬೆಂಬಲಿಸಿದರು ಎಂಬುದನ್ನು ನೆನಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ.

ಅವರು ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಿಷತ್ತಿನ ದೀಪ್ತಕಾಲೀನ ಬೆಂಬಲಿಗರಾಗಿದ್ದರು, ಇದು ಕನ್ನಡದ ಪ್ರಮುಖ ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಂಸ್ಥೆಯಾಗಿದೆ. ಅವರು ಅದರ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳಿಗೆ ಹಣವನ್ನು ದೇಣಿಗೆ ನೀಡಿದರು, ಅದರ ಪ್ರಕಟಣೆಗಳನ್ನು ಉತ್ತೇಜಿಸಲು ಸಹಾಯ ಮಾಡಿದರು ಮತ್ತು ಕನ್ನಡ ಭಾಷಾ ಶೈಕ್ಷಣ ಮತ್ತು ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಭೆಗಳು ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಸಾಂಸ್ಕರಿಕ ಪದ್ಯಯವಂತೆ ನೋಡಿಕೊಂಡರು.

ಭಾರತೀಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಮೇಲಿನ ಅವರ ಹೀಗೆ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಮೀರಿ ವಿಸ್ತೃತಿಸಿತ್ತು. ಆಚಾರ್ಯರು ಎಂದಿಗೂ ಪರಂಪರೆಯ ರಲ್ಲಿದ್ದರೂ, ಆಳವಾದ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕರಾಗಿದ್ದರು. ಸಾಫಲ್ಯ ವಿವೇಕಾನಂದರ ಜೀವನ ಮತ್ತು ಬೋಧನೆಗಳನ್ನು ಅವರು ಮೆಚ್ಚುಕೊಂಡರು, ಅವರ ಶಕ್ತಿ, ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವ ಮತ್ತು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಹೆಮ್ಮೆಯ ಸಂದರ್ಶನ ಅವರ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಆಳವಾಗಿ ಪ್ರತಿಧ್ವನಿಸಿತ್ತು. ತಮ್ಮ ಜೀವನದುದ್ದಕ್ಕೂ, ಆಚಾರ್ಯರು ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಆಶ್ರಮಗಳಿಗೆ, ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಮೈಸೂರಿನಲ್ಲಿರುವ ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಆಶ್ರಮಕ್ಕೆ ಆರ್ಥಿಕ ನೆರವು

ನೀಡಿದರು, ಅಲ್ಲಿ ಸಾಫ್ಟ್‌ಲೀಜಿಗಳು ಅವರ ಜೀದಾರ್ಯ ಮತ್ತು ನಮ್ಮತೆಯನ್ನು ಸ್ಕೀರಿಸುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ.

ಅವರು ತಮ್ಮ ಹುಟ್ಟಿರು ಗೌರಿಬಿದನೂರಿನಲ್ಲಿ ಸೇರಿದಂತೆ ರಾಷ್ಟ್ರವೇಂದ್ರ ಮತಗಳನ್ನು ಬೆಂಬಲಿಸಿದರು, ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕ ಕಲಿಕೆ ಮತ್ತು ಪೂಜೆಗೆ ಸ್ಥಳಗಳನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಲು ಮತ್ತು ನಿರ್ವಹಿಸಲು ಸಹಾಯ ಮಾಡಿದರು. ಧಾರ್ಮಿಕ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಗೆ ಅವರ ಬೆಂಬಲವು ಅವರಿಗೆ ಯಾವಾಗಲೂ ರಾಜಕೀಯೇತರ ಮತ್ತು ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಒಳಗೊಳ್ಳಲಿವಂತಿತ್ತು, ಇವು ಮೌಲ್ಯಗಳನ್ನು ಪೋಷಿಸುವ ಮತ್ತು ಸಮುದಾಯಗಳನ್ನು ಬಲಪಡಿಸುವ ಸ್ಥಳಗಳಾಗಿದ್ದವು.

ಭಾರತೀಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿ, ಪರಂಪರೆ ಮತ್ತು ಸಮಗ್ರ ಶ್ರೀಕೃಣವನ್ನು ಉತ್ತೇಜಿಸುವ ಭಾರತದ ಅಗ್ರಗಣ್ಯ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದಾದ ಭಾರತೀಯ ವಿದ್ಯಾಭವನದ ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಅಧ್ಯಾಯದಲ್ಲಿ ಆಚಾರ್ಯರು ಸಕ್ರಿಯ ಪಾತ್ರ ವಹಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಭವನಕ್ಕೆ ಅವರ ಕೊಡುಗೆಯು 'ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಶ್ರೀಕೃಣವು ಎಂದಿಗೂ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಗುರುತನ್ನು ಹಾಳು ಮಾಡಬಾರದು' ಎಂಬ ಅವರ ಜೀವಮಾನದ ನಂಬಿಕೆಯೊಂದಿಗೆ ಹೊಂದಿಕೆಯಾಗುತ್ತದೆ.

ಅವರು ನಾಗರೀಕ ಶ್ರೀಕೃಣ, ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಸಂಪಾದ ಮತ್ತು ಯುವ ನಾಗರೀಕರಿಗೆ ನೈತಿಕತೆ ಮತ್ತು ನಾಯಕತ್ವದಲ್ಲಿ ತರಬೇತಿ ನೀಡುವಲ್ಲಿ ಹೆಸರುವಾಸಿಯಾದ ಗೋಳಿಲೆ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ವ್ಯವಹಾರಗಳ ಸಂಸ್ಥೆಯೊಂದಿಗೆ ಸಹ ಸಂಬಂಧ ಹೊಂದಿದ್ದರು. ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ, ಆಚಾರ್ಯರ ಪಾತ್ರವು ಜೋರಾಗಿ ಅಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ, ಈ ಸಂಸ್ಥೆಗಳನ್ನು ಒಳಗೊಂಡ ರೂಪಿಸಲು ಸಹಾಯ ಮಾಡಲು

ಅವರು ಸದ್ಗುಲ್ಲದೆ ತಮ್ಮ ಸಮಯ, ಸಲಹೆ ಮತ್ತು ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳನ್ನು ನೀಡಿದರು.

ಅವರ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಕಾರ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಎದ್ದು ಕಾಣಬೇಕು
ಅವರ ಬೆಂಬಲದ ಸೌಮ್ಯತೆ. ಅವರು ಸಮೀತಿಗಳ ಮೇಲೆ
ಪ್ರಾಬಲ್ಯ ಸಾಧಿಸಲಿಲ್ಲ ಅಥವಾ ಬೇಡಿಕೆಗಳನ್ನು ಇಡಲಿಲ್ಲ.
ಅದರೆ ಅವುಗಳನ್ನು ಅವರು ಸಕ್ರಿಯಗೊಳಿಸಿದರು,
ಉನ್ನತೀಕರಿಸಿದರು ಮತ್ತು ಸಂರಕ್ಷಿಸಿದರು.

సంప్రదాయవన్ను బలిశోట్టు అనేకరు
 ఆధునికతెయిన్న బేన్నత్తుత్తిద్దు కాలదల్లి, భారతద
 భటిష్టవు అదర బేరుగళిందలే ఉదయిసబేసు ఎంబ
 తమ్మ నంబికయల్లి ఆచాయరు దృఢవాగి నింతరు.
 విజ్ఞాన మత్తు సంస్కృతద నడువే, తంత్రజ్ఞాన మత్తు
 సంప్రదాయద నడువే, ఇంగ్లీష్ పేర్యపుస్తక మత్తు
 కన్నడ కావ్యద నడువే. అవరిగే యావుదే సంఘషణ
 కాణలీల్లు

ನಿಜವಾದ ರಾಷ್ಟ್ರ, ನಿರ್ಮಾಣವು ಉಕ್ಕು ಮತ್ತು ಸಿಮೆಂಟ್
ನಿಂದ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ - ಅದು ಕೆಂದ್ರಗಳು, ಹಾಡುಗಳು,
ಮೊಲ್ಲಗಳು ಮತ್ತು ದೃಷ್ಟಿಯ ಬಗ್ಗೆಯೂ ಆಗಿದೆ
ಎಂಬುದನ್ನು ಅವರ ಜೀವನವು ನಮಗೆ ನನಬಿಸುತ್ತದೆ. ಮತ್ತು
ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಸಂರಕ್ಷಣೆಯ ಆ ಮೌನ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ, ಜಿ.ಎ.
ಆಚಾರ್ಯರು ಇಂದಿಗೂ ಹೊರಣಣಗಳಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲ, ಬದಲಾಗಿ
ಪರ್ಯಾಕ್ರಮಗಳಲ್ಲಿ, ಶಾಲೆ ಎಂಬ ದೇಗುಲಗಳಲ್ಲಿ ಮತ್ತು
ಕನ್ನಡದ ಸ್ವಿರ ಹೃದಯದ ಬಡಿತದಲ್ಲಿ ನವೋದಯಿಗೆ
ಮಾತನಾಡುವ ಪರಂಪರೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಿದಾರೆ.

ಗುರುತಿಸಿಕೊಳ್ಳುದ ಸಹಾಯ ಅಥವಾ ಪ್ರೋಫೆಷಣಾ ಕಾರ್ಯ

ಸಣ್ಣವುಟ್ಟ ಸಹಾಯ ಅಥವಾ ಪ್ರೋಫೆಷಣಾ ಕಾರ್ಯಗಳು ಸಹ ಭಾಯಾಚಿತ್ರಗಳು ಮತ್ತು ಪ್ರಕಾರದೊಂದಿಗೆ ಬರುವ ಈ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ, ಜಿ.ಎ. ಆಚಾರ್ಯರ ಜೀವನವು ಶಾಂತವಾಗಿ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿದೆ. ಅವರು ಅಪಾರ ಜೈದಾಯದ ವ್ಯಕ್ತಿಯಾಗಿದ್ದರು - ಆದರೆ ಅವರು ಎಂದಿಗೂ ಗಮನ ಸೆಳೆಯಲು ಬಯಸಲಿಲ್ಲ. ಅವರು ಹೊಗಳಿಕೆಗಾಗಿ ಅಥವಾ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ಅವರು ನೀಡಲಿಲ್ಲ, ಆದರೆ ಅದು ಸರಿಯಾದ ಕೆಲಸ ಎಂಬ ಕಾರಣದಿಂದಾಗಿ ನೀಡುತ್ತಿದ್ದರು.

ಅವರ ತತ್ವಶಾಸ್ತ್ರ, ಸರಳವಾಗಿತ್ತು: ಸಹಾಯದ ಅಗತ್ಯವಿರುವಲ್ಲಿ ಸಹಾಯ ಮಾಡಿ. ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ಏನನೂ ನಿರೀಕ್ಷಿಸಬೇಕೆ. ಮುಂದಿನ ಕೆಲಸಕ್ಕ ಮುಂದುವರಿಯಿರಿ ಎಂಬುದಾಗಿತ್ತು.

ತಮ್ಮ ಜೀವನದುದ್ದಕ್ಕೂ, ಆಚಾರ್ಯರು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು, ಕಲಾಲಿದರು, ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳು ಮತ್ತು ಸಾಮಾಜಿಕ ಕಾರ್ಯಗಳಿಗೆ ಬೆಂಬಲ ನೀಡಿದರು, ಅದು ಬೇರೆ ಯಾರಿಗೂ ಅಲ್ಲ, ಸ್ವೀಕರಿಸಿರುವವರಿಗೆ ಅರಿವಿತ್ತು. ಬಡತನದಿಂದಾಗಿ ಶಾಲೆ ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದ ಅನೇಕ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಅವರ ಸಕಾಲಿಕ ಸಹಾಯದಿಂದ ತಮ್ಮ ದಾರಿಯನ್ನು ಕಂಡುಕೊಂಡರು. ವಿದೇಶದಲ್ಲಿ ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಲು ಹೋದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಸೇರಿದಂತೆ ಉನ್ನತ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಅವರು ವ್ಯಯಕ್ಕಿರುವಾಗಿ ಪ್ರಾಯೋಜಿಸಿದ್ದರು. ಅಂತಹ ಒಬ್ಬ ಘಳಾನುಭವಿ ನಂತರ ಜಾದ್ವಾಪುರ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರ್ಥಾಪಕರಾದರು, ಇದು ಆಚಾರ್ಯರ ಕಾಣದ ಕ್ಷಯಿಂದ ಸಾಧ್ಯವಾದ ಅಸಾಧಾರಣ ಪ್ರಯಾಣ.

ಅವರ ಜೀವಾಯ ಕೇವಲ ಆರ್ಥಿಕವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವರು ಇತರರಿಗೆ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದರು, ಪರಿಚಯಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದರು, ಯುವ ಉದ್ಯುಮಿಗಳಿಗೆ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನ ನೀಡಿದರು, ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳಿಗೆ ಸಲಹೆ ನೀಡಿದರು ಮತ್ತು ಹೆಣಗಾಡುತ್ತಿರುವ ಯೋಜನೆಗಳು ಬೆಂಬಲವನ್ನು ಪಡೆಯಿವಂತೆ ನೋಡಿಕೊಂಡರು. ಅವರು ತಾವು ನಂಬಿದ ಉದ್ದೇಶಗಳಿಗೆ ಅನಾಮದೇಯವಾಗಿ ದೇಣಿಗೆ ನೀಡುವುದು - ಕೆಲವೇಲ್ಲ ಇನ್ನೊಂದು ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಮೂಲಕ ಅಧ್ವಾ ಸಂಸ್ಥೆಯ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ನೀಡುವುದು ಅಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ.

1927 ರಲ್ಲಿ ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ಖಾದಿ ಪ್ರದರ್ಶನವನ್ನು ಆಯೋಜಿಸುವಲ್ಲಿ ಅವರ ಪಾತ್ರವು ಅವರ ಚೈತನ್ಯದ ಅತ್ಯಂತ ಎದ್ದುಕಾಣಾವ ಉದಾಹರಣೆಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದಾಗಿದೆ, ಈ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಮಹಾತ್ಮ ಗಾಂಧಿಯವರು ಸ್ವತಃ ಭಾಗವಹಿಸಿದ್ದರು. ಆಚಾರ್ಯರು ಪರದೆಯ ಹಿಂದೆ ಕೆಲಸ

ಮಾಡಿದರು, ಲಾಜಿಸ್ಟಿಕ್ಸ್ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಿದರು, ಸ್ವಯಂಸೇವಕರನ್ನು ಸಂಪರ್ಕಿಸಿದರು ಮತ್ತು ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸಿದರು - ಅವೆಲ್ಲವೂ ವ್ಯಕ್ತಿಕ್ಕೆ ಮನುಷ್ಯರಾಗಿ ಅಲ್ಲ, ಆದರೆ ಸ್ವದೇಶಿ ಕ್ಯಾರಿಕೆಗಳು ಮತ್ತು ಕುಶಲಕರ್ಮಿಗಳನ್ನು ಉತ್ತೇಜಿಸಲು ಎಂಬುದಾಗಿತ್ತು..

ನಂತರ, ಸಾಫ್ತೆಂತ್ರ್ಯಾದ ನಂತರ, ಅವರು ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಕ್ಯಾರಿಕ್ ಪ್ರದರ್ಶನವನ್ನು ಆಯೋಜಿಸುವಲ್ಲಿ ಮುಂದಾಳತ್ವ ವಹಿಸಿದರು, ಇದು ಭಾರತದ ಗುಡಿ ಕ್ಯಾರಿಕೆಗಳು, ಗಾರ್ಲಿಂಗ್ ಉತ್ಪಾದಕರು, ಸಣ್ಣ ಉತ್ಪಾದಕರು ಮತ್ತು ಕುಶಲಕರ್ಮಿಗಳನ್ನು ಒಟ್ಟುಗೂಡಿಸುವ ವೇದಿಕೆಯಾಗಿತ್ತು. ಈ ಪ್ರದರ್ಶನಗಳು ಕೇವಲ ವ್ಯಾಪಾರ ಮೇಳಗಳಲ್ಲ, ಅವು ಸಾಫ್ತೆಂತ್ರ್ಯಾದ ಆಚರಣೆ, ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಉತ್ಪನ್ನಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚುಯಿಂದ ಪ್ರದರ್ಶಿಸಬಹುದಾದ ಸ್ಥಳ ಎಂದು ಅವರು ನಂಬಿದ್ದರು.

ಆದರೂ, ಈ ಎಲ್ಲಾ ಪಾತ್ರಗಳ ನಡುವೆಯೂ, ಆಚಾರ್ಯರು ಎಂದಿಗೂ ವೇದಿಕೆಯನ್ನು ಬಳಸಲಿಲ್ಲ. ದೀಪಗಳು ಉರಿಯುವಂತೆ, ಮಳಿಗೆಗಳು ಸಿದ್ಧವಾಗಿರುವುದನ್ನು ಮತ್ತು ಕುಶಲಕರ್ಮಿಗಳು ತಮಗೆ ಬೇಕಾದುದನ್ನು ಹೊಂದಿರುವುದನ್ನು ಖಚಿತಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಪರದೆಯ ಹಿಂದೆ ನಿಂತ ವ್ಯಕ್ತಿ ಅವರು.

ಅವರೊಂದಿಗೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದ ಜನರು ಆಗಾಗ್ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು: "ಚಪ್ಪಾಳೆ ಶುರುವಾಗುವ ವೇದಲೇ ಅವರು ಹೊರಟು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು.". ಮೇಸೂರು ಮಹಾರಾಜರು ಅವರಿಗೆ ನೀಡಿದ 'ಧರ್ಮ ಪ್ರಕಾಶ' ಎಂಬ ಬಿರುದನ್ನು ಸಹ ಅವರು ಯಾವುದೇ ಜೈಪಕಾರಿಕ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಎಂದಿಗೂ

ಬಳಿಸಲೀಲ್ಲ. ಅವರು ಕೇವಲ "ಆಚಾರ್ಯ" ವ್ಯಕ್ತಿಯಾಗಿ ಉಳಿದರು, ಅವರು ಹೆಸರನ್ನಲ್ಲ, ಅವರ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾತನಾಡಲು ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದರು.

ಅವರ ಕಥೆಯನ್ನು ಗಮನಾಹಿವಾಗಿಸುವುದು ಅವರ ದಾನದ ಪ್ರಮಾಣ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಅದರ ಹಿಂದಿನ ಚ್ಯಾತನ್ಯವೂ ಆಗಿದೆ. ಜೀವಿತಾವಧಿಯ ಸೇವೆಯಲ್ಲಿ, ಅವರು ಪ್ರತಿಮೆಗಳನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಲಿಲ್ಲ ಅಥವಾ ಅವರ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಅಡಿಪಾಯಗಳನ್ನು ಹುಡುಕಲಿಲ್ಲ. ಬದಲಾಗಿ, ಅವರು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ, ಕಾಲ್ಯಾಸರಿಗೆ, ಸಂಸ್ಕೃಗಳಿಗೆ ಮತ್ತು ಅವರ ಸುತ್ತಲಿನ ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯತೆಗಳನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿದರು.

ಹಾಗೆ ಮಾಡುವಾಗ, ಅವರು ಸಂಪತ್ತು ಅಥವಾ ಖಾತೀಗಂತಹೆಂಬು ಶಕ್ತಿಶಾಲೀಯಾದದ್ದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋದರು: ಎಂಬುದು ಒಂದು ಉದಾಹರಣೆ.

ಒಬ್ಬರು ಹೇಗೆ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಬದುಕೆಬಹುದು, ಆಳವಾಗಿ ಕೊಡುಗೆ ನೀಡಬಹುದು ಮತ್ತು ಅದೇ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಸದ್ಗುಲಿದೆ ಸಂಪೂರ್ಣ ತ್ಯಷ್ಟಿ ಮತ್ತು ಮುಂದಿನ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ಬದ್ದರಾಗಿ ಹೊರನಡಿಯಬಹುದು ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಉದಾಹರಣೆ.

ಉಳಿದಿರುವ ಬೆಳ್ಳಕು

ಜಿ.ಎ. ಆಚಾರ್ಯ ಅವರು ನವೆಂಬರ್ 1972 ರಲ್ಲಿ ನಿಧನರಾದರು, ಅದೇ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಅವರ ಬಹುಕಾಲದ ಕನಸುಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದಾದ ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಬೆಂಗಾಲ್ ಲ್ಯಾಂಪ್ಸ್ ಕಾರ್ಬನ್ ನೆಲ್ಲಾದನನೆಯನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿತು. ಅವರು ತಾವು ಬದುಕಿದ್ದಂತೆಯೇ ಸದ್ಗುಲ್ಲಾದೆ ಹೊರಟುಹೋದರು: ಪ್ರದರ್ಶನವಿಲ್ಲದೆ, ನಿರೀಕ್ಷೆಯಿಲ್ಲದೆ ಮತ್ತು ತನ್ನತ್ತ ಗಮನ ಸೆಳೆಯದೆ. ಆದರೆ ಅವರ ಪ್ರಭಾವ, ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬೆಳಗಿದ ದೀಪದ ಹೊಳಪಿನಂತೆ, ದಶಕಗಳ ನಂತರವೂ ಬೆಳಗುತ್ತಲೇ ಇದೆ.

ಇಂದಿಗೂ ಅವರು ಸಾಮಾನ್ಯಿಸಿ ಬೆಂಬಲೀಸಿದ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ಜೀವಂತವಾಗಿವೆ ಮತ್ತು ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಹೊಂದುತ್ತಿವೆ. ಗೌರಿಬಿದನೂರಿನ ಆಚಾರ್ಯ ಪ್ರೌಢಶಾಲೆ, ತಾಲ್ಲೂಕಿನ

ಮೊದಲ ಪೌರ್ಣಾಂಗ, ಇನ್ನೂ ಎತ್ತರವಾಗಿ ನಿಂತಿದೆ - ಗಾಲ್ಯೋಣ ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣಾದ ಬಗ್ಗೆ ಅವರ ದೃಷ್ಟಿಕೋನಕ್ಕೆ ಜೀವಂತ ಸ್ವಾರ್ಥ. NREA ಸಂಸ್ಥೆಗಳ ಸಮೂಹವು ಹತ್ತಿರದ ಹಳ್ಳಿಗಳ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಸೇವೆ ಸಲ್ಲಿಸುವುದನ್ನು ಮುಂದುವರೆಸಿದೆ. ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ, ಆಚಾರ್ಯ ಪಾಠಾಲೆ, MES ಕಾಲೇಜು ಮತ್ತು ಇತರವುಗಳನ್ನು ನಿರ್ವಿಚಿಸಲು ಅವರು ಸಹಾಯ ಮಾಡಿದ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ಅವರ ಮೌಲ್ಯಧಾರಿತ ಕಲಿಕೆಯ ಮನೋಭಾವವನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸುತ್ತವೆ.

ಅವರ ಪರಂಪರೆ ಭಾರತೀಯ ಕ್ರಾರಿಕಾ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿಯೂ ಗೋಚರಿಸುತ್ತದೆ. ಬೆಂಗಾಲ್ ಲ್ಯಾಂಪ್ಸ್ ಮೂಲಕ, ಅವರು ನೃತೀಕರೆ, ಕಾಳಜಿ ಮತ್ತು ಸೇವಾ ಮನೋಭಾವದೊಂದಿಗೆ ನಿಜವಾದ ಭಾರತೀಯ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ನಿರ್ವಿಚಿಸುವುದು ಎಂದರೇನು ಎಂಬುದನ್ನು ಪ್ರದರ್ಶಿಸಲು ಸಹಾಯ ಮಾಡಿದರು. ಮತ್ತು ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಮತ್ತು ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಗೆ ಅವರ ಮೌನ, ದೃಢ ಕೊಡುಗೆಗಳ ಮೂಲಕ, ಅವರು ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ಭಾರತದ ಆತ್ಮವನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಿದರು ಮತ್ತು ಪೂರ್ಣಿಸಿದರು.

ಆದರೆ ಬಹುಶಃ ಅತ್ಯಂತ ಗಮನಾರ್ಹವಾದ ಗೌರವವು ಸರ್ಕಾರ ಅಥವಾ ಪ್ರತಿಷ್ಠಾನದಿಂದಲ್ಲ, ಬದಲಿಗೆ ಅವರು ತಮ್ಮ ಜೀವನವನ್ನು ರೂಪಿಸಲು ಸಹಾಯ ಮಾಡಿದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಂದಲೇ ಬಂದಿತು.

2024ರಲ್ಲಿ, ಅವರು ನಿರ್ಧನರಾದ ಐವತ್ತು ವರ್ಷಗಳ ನಂತರ, ಆಚಾರ್ಯ ಪೌರ್ಣಾಂಗೀಯ ಹಳೆಯ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಒಟ್ಟಾಗಿ ಸೇರಿ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಜಿ.ಎ. ಆಚಾರ್ಯ ಅವರ ಪ್ರತಿಮೆಯನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿತು. ಅವರ ಕುಟುಂಬವಲ್ಲ, ಪ್ರಸ್ತುತ

ಆಡಳಿತ ಮಂಡಳಿಯೂ ಅಲ್ಲ. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಮಾತ್ರ - ಈಗ ಪುರುಷರು ಮತ್ತು ಮಹಿಳೆಯರಾಗಿ. ಬೆಳೆದು ದೊಡ್ಡವರಾಗಿ, ಅವರ ಜೀವನವು ತಮಗೆ ಮತ್ತು ತಮ್ಮ ಸಮುದಾಯಕ್ಕೆ ಏನನ್ನು ಅರ್ಥಸಿಕೊಂಡಿತ್ತು ಎಂಬುದನ್ನು ನೆನಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಮಾಡಿರುತ್ತದೆ.

ಇಂದಿನ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಆ ಸರಳ ಕ್ರಿಯೆಯು ವಿಭಿನ್ನವಾಗಿದೆ, ಅಲ್ಲಿ ಮನುಷೆಯನ್ನು ಬಯಸುವವರು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಪ್ರತಿಮೆಗಳನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸುತ್ತಾರೆ. ಈ ಕ್ರಿಯೆಯು, ಯಾರ ಜೀವನವನ್ನು ಅವರು ಶುದ್ಧ ಕೃತಜ್ಞತೆ ಮತ್ತು ಶಾಂತ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಮುಟ್ಟಿದ್ದರೋ ಅವರ ಹೃದಯಗಳಿಂದ ಬಂದಿತು.

ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಂಸ್ಕಾರಗಳು ಸಾಫ್ಟ್‌ಕರೆಗೆ ಒಂದು ಪ್ರತಿಮೆಯನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸುತ್ತವೆ. ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನೆನಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಂತಹ ಅಂಶವೇನೆಂದರೇ, ಸಂಸ್ಕಾರ ಸಾಫ್ಟ್‌ಪಿಸಿದವರು ಸಾಫ್ಟ್‌ಕರು. ಮತ್ತು ಸಾಫ್ಟ್‌ಕರ ಪ್ರತಿಮೆಯನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿದವರು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು. ಇದಕ್ಕಿಂತ ಸೂಕ್ತವಾದ ಪರಂಪರೆ ಇನ್ನೇನು ಇರಲು ಸಾಧ್ಯ?

ಈ ಪುಸ್ತಕದ ಯುವ ಒದುಗರಿಗೆ, ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಅವರು ನಿರ್ಮಿಸಿದ ಪಥದಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವವರಿಗೆ - ಸಂದೇಶ ಸ್ವಷ್ಟವಾಗಿದೆ:

ಮುನ್ನಡೆಸಲು ನಿಮಗೆ ಸ್ವಾರ್ಥಲ್ಯಾಂತ್ರ್ಯ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲ.

ಸೇವೆ ಮಾಡಲು ನಿಮಗೆ ಶ್ರೀರ್ಷಿಕ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲ.

ಅರ್ಥವೂಣ ಜೀವನ ನಡೆಸಲು ಚರ್ಚಾಳೆ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲ.

ಸರಳವಾಗಿ ಬದುಕು. ಸದ್ವಿಲ್ಲದೆ ದಾನ ಮಾಡಿ. ಪ್ರಾಮಾಣಿಕವಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿ. ಮುಖ್ಯವಾದದ್ದನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿ.

ಅದು ಅವರ ರೀತಿಯಾಗಿತ್ತು. ಅದು ನಿಮ್ಮದೂ ಆಗಿರಬಹುದು.

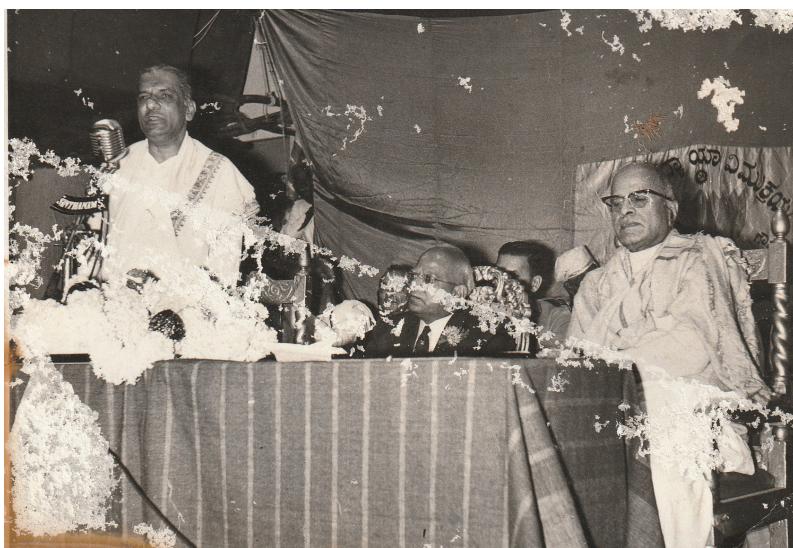
ಶ್ರೀ ಜಿ.ಎ. ಆಚಾರ್ಯ ಸಾಫ್ತೆಂತ್ರ್ಯ ಹೋರಾಟಗಾರ, ಕ್ರಾರಿಕಾ ಪ್ರವರ್ತಕ, ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಪೋಷಕ, ಶಿಕ್ಷಣ ತಜ್ಜೀವಿತ ಕೆರೆಯೋಗಿ - ಇಂದಿಗೂ ಬದುಕುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅಮೃತ ಶಿಲೆಯಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲ. ಆದರೆ ಸ್ವರಣೆಯಲ್ಲಿ, ಸಂಸ್ಕೃತಗಳಲ್ಲಿ, ಅವರ ಉಪಸ್ಥಿತಿಯಿಂದ ಉತ್ತಮಗೊಂಡ ಜೀವನದಲ್ಲಿ. ಮತ್ತು ಅವರು ನಮಗೆಲ್ಲಿರುತ್ತಾರೆ ಬಿಟ್ಟುಹೋದ ಮಾದರಿಯಲ್ಲಿ.

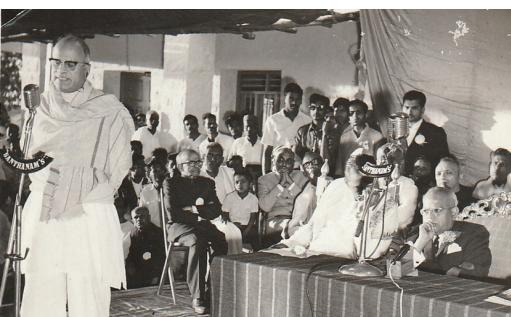
ಪ್ರಮುಖ ಮೈಲಿಗಲ್ಲಗಳ ಕಾಲಾನುಕ್ರಮ

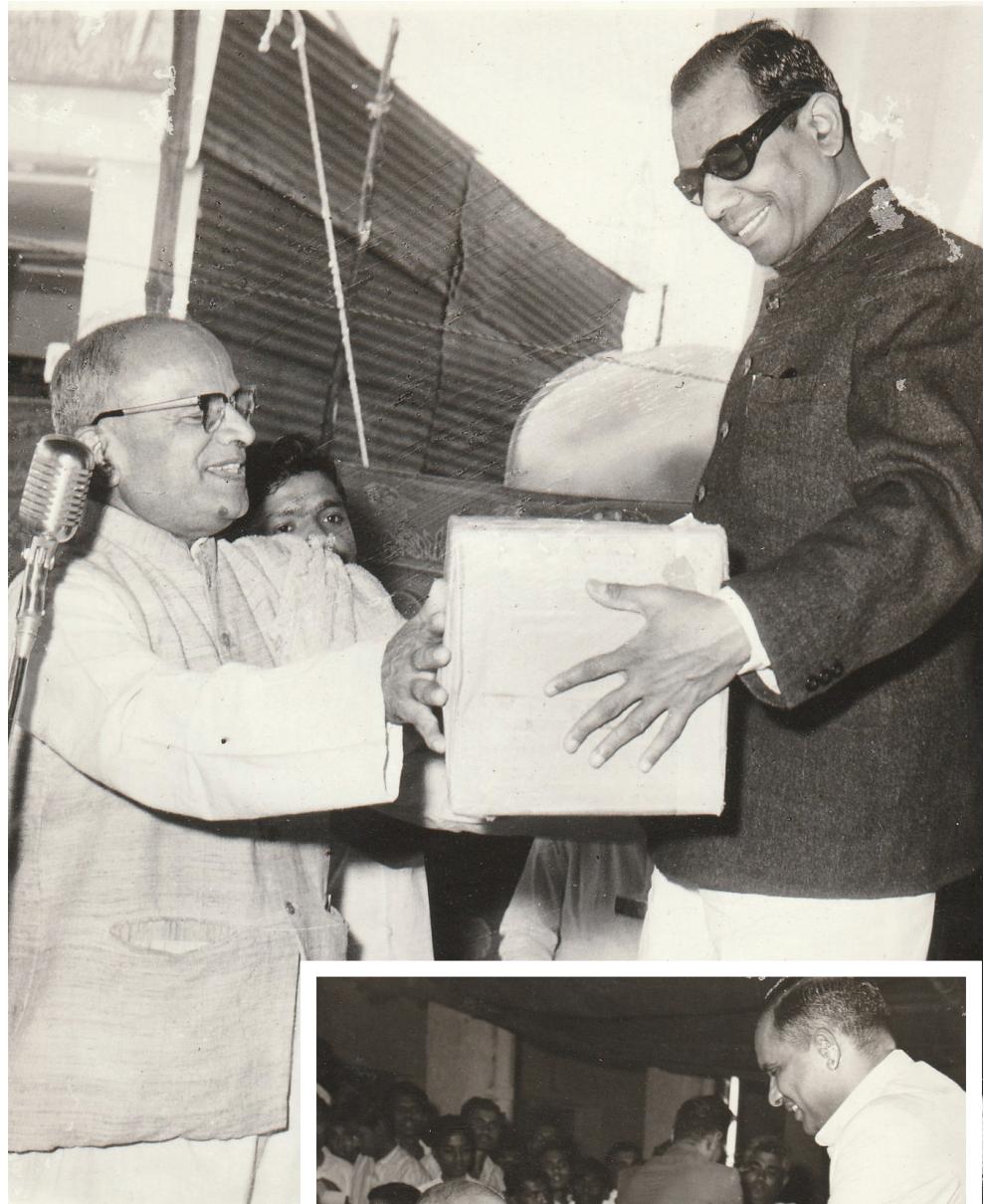
ವರ್ಷ	ಮೈಲಿಗಲ್ಲು
1900	ಗೌರಿಬಿದನೂರಿನಲ್ಲಿ ಜನಿಸಿದರು.
1913	ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕಾಗಿ ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ತೆರಳುತ್ತಾರೆ
1927	ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ಆಯೋಜಿಸಲಾದ ಖಾದಿ ಪ್ರದರ್ಶನ, ಮಹಾತ್ಮ ಗಾಂಧಿ ಭೇಟಿ ನೀಡಿದರು.
1932	ಬೆಂಗಾಲ ಲಾಂಘ್ನಜ್ಜೊತೆಗಿನ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸುತ್ತದೆ
1943	ಗೌರಿಬಿದನೂರು ತಾಲ್ಲೂಕಿನಲ್ಲಿ ವೋದಲ ಪ್ರೋಥಾಲೆಯಾದ ಆಚಾರ್ಯ ಪ್ರೋಥಾಲೆಯನ್ನು ಸಾಫ್ತೆಸಿದರು.

ವರ್ಷ	ಮೈಲಿಗಲ್
1944	ಮೈಸೂರು ಸಾಫ್ಟಿಂಡರ್‌ ಬ್ಯಾಂಕಿನ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಾದರು
1947	FKCCI ಅಧ್ಯಕ್ಷರಾಗಿ ಸೇವೆ ಸಲ್ಲಿಸಿದರು
1948-52	ಮೈಸೂರು ಸಂವಿಧಾನ ಸಭೆಯ ಸದಸ್ಯರು
1971	ಬೆಂಗಾಲ್ ಲ್ಯಾಂಪ್ಸ್ ಕಾರ್ಬಾನ್ ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ಸಾಫ್ಪನೆಯಾಯಿತು
1972	1972 ನವೆಂಬರ್ 13 ರಂದು ನೀಧನರಾದರು
2024	ಆಚಾರ್ಯರ ಪೌರ್ಣಾಲೆಯ ಹಳೆಯ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಅವರ ಗೌರವಾರ್ಥವಾಗಿ ಪ್ರತಿಮೆಯನ್ನು ಸಾಫ್ಟಿಸಿದರು.

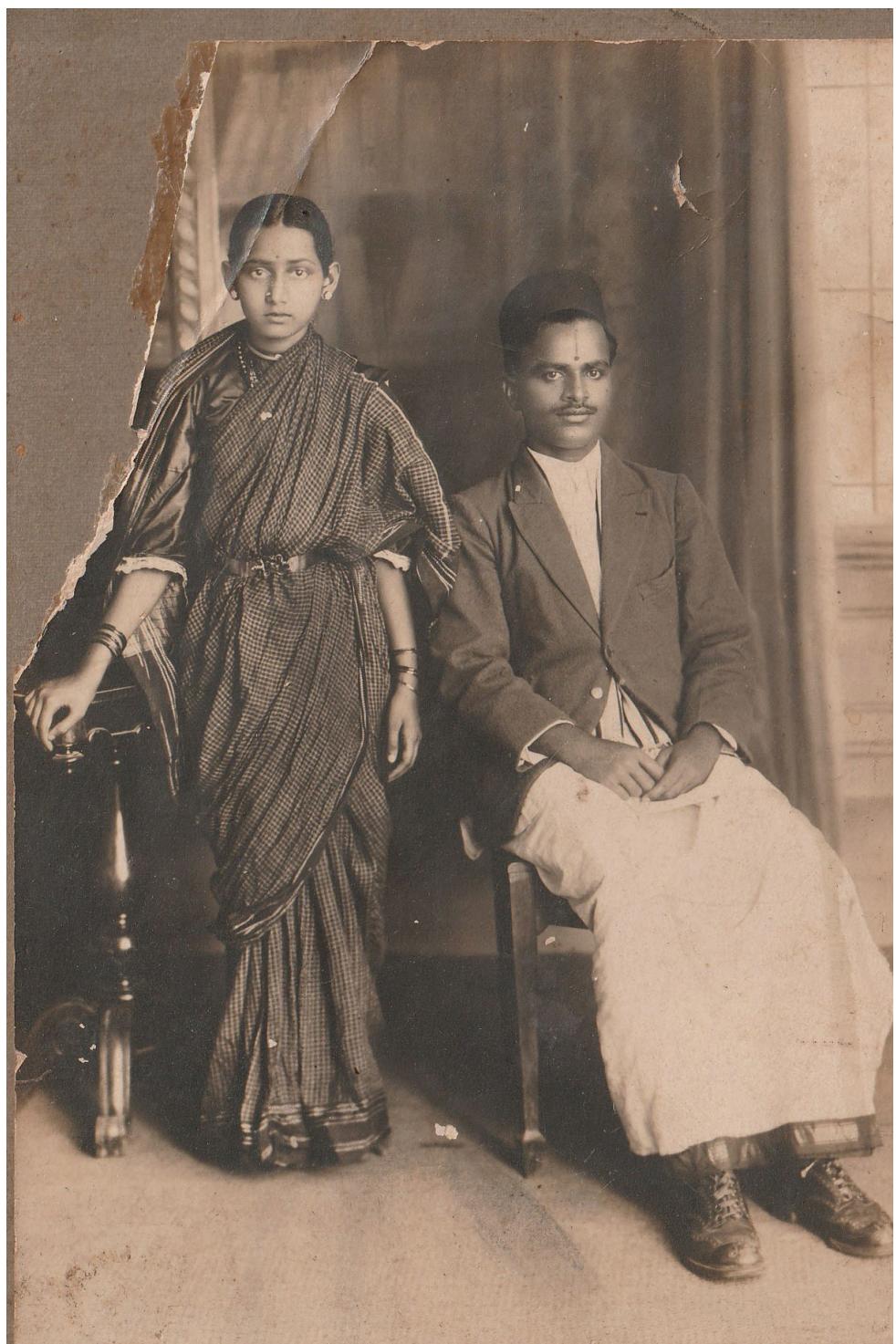
THIS ENGLISH TO KANNADA TRANSLATION
DONE BY G.R. VENKATESH, ADVOCATE.

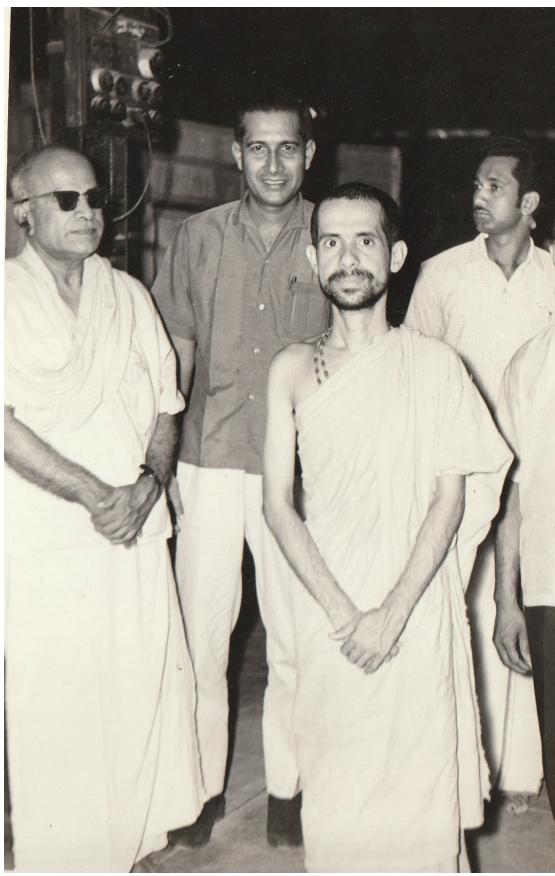

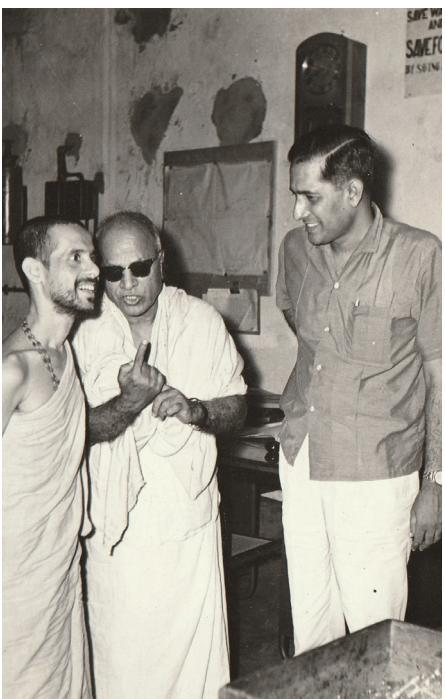

OMNI PUBLICATION

★ You Write, We Publish ★

(Publishers & Distributors)

D-14, Nanhey Park, Uttam Nagar,

New Delhi – 110058

Contact: 8802485233

Email: publicationomni@gmail.com]

Website: omnipublication.in

Buy books online@

<https://www.amazon.in/>

<https://www.flipkart.com/>